

Giam Cầm Nhân Tính

Contents

Giam Cầm Nhân Tính	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32

Giam Cầm Nhân Tính

Giới thiệu

Editor: Di CP: Thẩm Lê – Bạch Thiệu Lan. Thể loại: Hiện đại, ngược văn, niên thượng, đoản văn. Thật sâu trong lòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giam-cam-nhan-tinh>

1. Chương 1

Editor: Di

Đầu rất đau.

Mất... Có chút không mở ra được. Đã xảy ra chuyện gì?

Âm thanh cửa bị đẩy ra, nặng nề nhưng không hề chói tai. Bạch Thiệu Lan dùng sức nâng mí mắt lên, ánh sáng chợt lóe qua khe cửa rồi biến mất. Xung quanh tối đen, ánh nhìn mông lung khó chịu, qua một lúc lâu thì có thể nhìn thấy một cái bóng mờ mờ.

Cảm giác ngọt ngọt kéo tới, cậu nhấc mắt lên, thấy được một dáng người cao lớn tối tăm.

“Anh là... Ai?” Cổ tay bị dây thừng trói chặt, chân cũng không thể nhúc nhích. Cậu hoảng sợ, cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra trước đó.

Quán bar, ánh đèn, dáng người khiêu vũ nóng bỏng, bầu không khí ướt át. Cậu loạng choạng bước ra khỏi cửa, nhìn giống như còn đang ôm ai đó trong ngực, định bụng về nhà ăn một bữa no nê. Đi tới khúc quanh...

Đúng! Là cái khúc quanh đó! Đi tới cái khúc quanh đó cậu bị người ta đánh lén, miệng bị bịt lại, chốc lát sau mắt liền tối sầm lại, không biết gì nữa.

“Anh muốn làm gì? Bắt cóc?” Bạch Thiệu Lan đợi cho mình tỉnh táo lại rồi thương thuyết cùng kẻ bắt cóc, “Anh biết tôi là ai, đúng không? Anh tốt nhất đừng tổn thương tôi, muốn bao nhiêu tiền tôi cũng có thể cho anh!”

Bắt cóc cậu, lý do đơn giản nhất chính là vì tiền. Gia cảnh ưu tú, công tử nhà giàu, truy lạc trác táng, ngỗ ngược, cộng thêm cổ chấp, không có chừng mực. Bắt cóc cậu để kiếm tiền là việc làm dễ dàng nhất.

Xung quanh tối tăm, cậu không thể thấy rõ được mặt mũi của anh ta, nhưng Bạch Thiệu Lan nghe được tiếng anh ta cười nhẹ, giọng nói nặng nề mơ hồ, có chút kinh thường, “Nhưng tôi không muốn tiền.”

Bạch Thiệu Lan ngửi được mùi bụi trên mặt đất, xung quanh đen kịt trống rỗng, ngẫu nhiên nhìn thấy bóng dáng một vài đồ vật, khiến cho cậu nghĩ đến nơi giam cầm kinh điển nhất – kho hàng bỏ hoang.

“Anh muốn cái gì? Bắt kể anh muốn thứ gì tôi cũng có thể cho anh, chúng ta nên bình tĩnh lại ngồi nói chuyện có được không?” Bạch Thiệu Lan cố gắng nhớ lại, hình như cậu chưa từng nghe qua tiếng nói của người đàn ông này, bắt quả cậu có quá nhiều kẻ thù, đến bản thân cũng không nhớ hết, việc cần làm trước mắt là phải bảo toàn tính mạng đã.

“... Thật?” Anh ta hỏi, “Tôi muốn gì cậu cũng có thể cho?”

“Dĩ nhiên! Anh bắt cóc tôi, chắc hẳn cũng biết, tôi có rất nhiều tiền, bất luận anh muốn gì, chỉ cần không phải những thứ không thực tế, tôi đều có thể cho người tìm được!”

Anh ta im lặng.

Bạch Thiệu Lan tưởng rằng anh ta động lòng, cậu cố gắng áp chế nhịp tim cuồng loạn, sự run rẩy sợ hãi của bản thân, tiếp tục dẫn dụ: “Tôi sẽ không báo cảnh sát, tôi đảm bảo! Tôi sẽ coi tất cả như một giấc mơ, tôi còn có thể phối hợp với anh để gọi điện cho gia đình tôi, anh thấy như vậy có được không?”

Lúc này, yếu tố quan trọng nhất là đánh lừa và xoa dịu. Theo tính cách của Bạch thiếu gia, một khi đã thoát ra ngoài không những sẽ gọi cảnh sát mà còn đánh gãy tứ chi, để cho anh ta đau đến mức sống cũng không được mà chết cũng không xong. Nhưng bây giờ cậu phải ngụy trang thành mèo, thành thỏ, thành hết thảy những loài vật hiền lành đáng yêu vô hại.

Anh ta di chuyển, ngồi xổm trước người cậu, cậu ngửi thấy được một mùi nước hoa mờ nhạt, bóng tối khiến cho các đặc điểm trên mặt anh ta mơ hồ nhưng cũng thấy được đại khái đường nét khuôn mặt.

“Cậu rất tự tin rằng tôi sẽ thả cậu?” Giọng nói mang chút không kiên nhẫn, ngay sau đó, cảm của Bạch Thiệu Lan bị một bàn tay siết chặt nâng khuôn mặt cậu lên. “Tôi nói, tôi không muốn tiền.”

Hô hấp của Bạch Thiệu Lan trở nên dồn dập, anh ta hỉ nộ vô thường, không hề muốn tiền, riêng điều này thôi đã khiến cho cậu cảm thấy khó giải quyết.

Không muốn tiền chắc là do không đủ nhiều tiền nhỉ? Cậu vừa chuẩn bị mở miệng nói ra một con số trên trời để chuộc chính mình, đột nhiên nhận ra bàn tay của anh ta đang di chuyển xuống, dọc theo đường cong của cằm rồi đến cổ, lông tơ toàn thân cậu bị kích thích.

“Anh! Anh làm gì!” Cậu gắng gượng giãy giụa, cảm thấy tức giận khi bị xúc phạm đồng thời dâng lên cảm giác sợ hãi, cậu không dám tưởng tượng đến việc anh ta có ý định đó với cậu.

“Chờ một chút! Anh tỉnh táo lại đã! Tôi là đàn ông! Tôi thích phụ nữ!” Cậu gần như hét lên.

Tuy nhiên, bàn tay kia không dừng lại, thậm chí còn vòng ra áp sát lưng cậu, không cho phép cậu chống cự.

“Tôi biết”. Anh ta nói, “Cậu nói cái gì cũng đều cho tôi được, tôi không muốn bất cứ điều gì khác...”

Bàn tay sau lưng dọc theo vòng eo mỏng manh của Bạch Thiệu Lan chạm đến cái mông gợi tình nhéo một cái, một ngón tay khác ma sát khe mông của cậu cách lớp vải quần.

Lúc này, nếu mà không đoán được nữa thì cậu đúng thật là một kẻ ngốc. Bạch Thiệu Lan kịch liệt tránh né, nỗi sợ hãi tràn khắp cơ thể. Bàn tay của anh ta nhất thời bị cậu vùng ra, cậu hét lên: "Tôi xin anh, ngoài cái này ra, bất cứ điều gì cũng có thể."

Nghĩ rằng sống qua 20 năm trôi chảy, Bạch thiếu gia muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Cả nhà ngoài ba người chỉ có mình cậu là con trai, dù cho cậu tính nghịch, bất nết, ức hiếp, cũng không ai dám nói bất cứ điều gì về cậu. Ngay cả ba mẹ cũng nhắm mắt làm ngơ. Bây giờ, từ thiên đường rớt thẳng xuống địa ngục, bị trói lại bởi một người đàn ông có ý với cậu. Chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến cho cậu cảm thấy buồn nôn.

Trong bóng tối, anh ta đứng dậy, cậu không biết anh ta muốn làm gì, nhưng theo bản năng của bản thân thì chắc chắn không phải là chuyện gì tốt. Cậu phỉ sức mở to hai mắt nhìn anh ta đi tới cửa, nhấn công tắc, trong nháy mắt xung quang sáng lên.

Bóng đèn dây tóc đơn sơ, ánh sáng chói mắt. Trong nhất thời cậu không thể thích ứng, nhắm mắt lại, một lúc sau mở mắt ra cuối cùng cậu cũng thấy rõ mặt mũi của anh ta.

Cao lớn, tài hoa sáng sủa, biểu cảm thần thờ, quần áo sang trọng.

Nhìn không giống như một tên biến thái, ngược lại rất giống kiểu người mà Bạch Thiệu Lan từng khinh thường nhất – kiểu quý ông được bao quanh bởi phụ nữ.

Không thể phủ nhận rằng cậu có một ít sự ghen tị với người đàn ông này, tuy tính cách cậu hơi tàn nhẫn, nhưng khuôn mặt cũng không có độ sát thương, chỉ tinh tế, mềm mại. Nhiều lần cậu nổi giận khi đi chung với phụ nữ lại nhìn giống như chị gái – em trai hơn là tình nhân. Nhưng ngoại hình là bẩm sinh, cậu cũng không muốn thay đổi. Hiện tại, cậu đang rất run sợ, cậu không nghĩ rằng người như vậy lại là biến thái.

Không khí yên lặng một lúc, âm thanh ken két vụn vặt vang lên, anh ta đang cởi dây nịt.

"Anh...Anh...Tôi không biết anh, anh không nên làm như vậy? Tôi có từng từ chối anh chưa? Anh thích tôi? Nếu thích tôi thì đừng làm như vậy! Cả đời tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh!"

Bạch Thiệu Lan là một thẳng nam. Điều tương tự giữa những người cùng giới, không muốn tham gia và không muốn hiểu, nếu đang uống rượu với nhóm bạn bè, mà có một người chơi đàn ông, cậu sẽ ngay lập tức cách xa người đó một trăm tám mươi cây số, như thể người đó có virus truyền nhiễm.

Mà giờ, một tình huống như vậy, cậu sợ tới mức gần như sắp ngất đi.

"Cậu so với chó còn ồn ào hơn". Quần của anh ta rơi xuống đất, hai chân rần rần, thon dài, trong chiếc quần lót màu đen tứ giác, Bạch Thiệu Lan nhìn thấy vật kia đã căng lên một chiếc "lều bạt", anh ta chỉ đơn giản là sờ soạng mình hai lần thôi mà, thật sự có thể cương lên sao?

"Nếu còn la hét nữa tôi sẽ cắt lưỡi của cậu". Anh ta nói.

Bạch Thiệu Lan mở to mắt, dùng sức cắn đầu lưỡi của mình. Cảm giác đau đớn khiến cho cậu nhìn rõ được những suy nghĩ lộn xộn của bản thân, nếu thích cậu thì làm sao anh ta có thể cắt lưỡi của cậu được? Còn nếu không thích vậy rốt cuộc cậu đã xúc phạm người đàn ông này khi nào?

Anh ta đi đến, Bạch Thiệu Lan không dám nói tiếp nữa, chỉ có thể kịch liệt giãy giụa thân thể để tỏ vẻ phản kháng. Nhưng tay chân đều bị trói, cậu không thể di chuyển nhiều. Rất nhanh, anh ta đã đi tới bên người cậu, cảm giác cơ thể bắt chợt nhẹ bẫng, anh ta bế cậu lên.

Cậu trừng mắt, suy nghĩ xem có nên cắn vào cổ họng của anh ta hay không, còn chưa kịp làm, giọng nói của anh ta đã phát ra từ đỉnh đầu: "Nếu cậu muốn cắn tôi, tốt nhất là nên cắn tốt một chút. Nếu không thì tôi sẽ nhổ hết răng của cậu, sau đó để cậu khâu giao cho tôi."

Bạch Thiệu Lan run rẩy dữ dội, im lặng ngậm miệng lại.

Cậu được đặt trên một chiếc giường, một chiếc giường gỗ rộng miến cường chứa được hai người. Lúc này cậu mới chú ý tới xung quang, thì ra nơi này không phải là kho hàng bị bỏ hoang, mà là tầng hầm của một ngôi nhà.

Không được, không thể,..... Nếu không phản kháng nữa thì khó mà bảo vệ được hoa cúc của cậu! Trán Bạch Thiệu Lan rịn ra mồ hôi, vì để bảo toàn mạng cho cái lưỡi, cậu không dám nói to, thoát nhìn, anh ta giống người cứng nhắc nhưng lại làm việc rất chăm chỉ, nếu thực sự cắt đầu lưỡi của cậu thì chi bằng trực tiếp giết chết cậu luôn cho rồi.

“Anh.... Anh có.....dầu bôi trơn.... không?” Cậu điều chỉnh âm lượng thấp xuống, cơ thể vẫn còn run rẩy, hy vọng có thể kéo dài thêm một lúc.

Tay của anh ta chạm vào bắp đùi, chân răng của cậu run rẩy, nhắm chặt mắt lại, nói: “Không có.....Không có.....sẽ chảy máu....rất....rất đau....”

Anh ta cởi trói cho cậu, cậu muốn khóc, cậu muốn hét lên, cậu muốn chống cự, nhưng cậu không dám làm gì cả, ngoài thân phận thiếu gia ra cậu không là gì cả, cậu chỉ có thể mặc cho anh ta xẻ thịt.

Cậu từng là một con dao sắc bén và cuối cùng vị trí đã thay đổi và phải trải nghiệm cảm giác cá nằm trên thớt.

Phần thân dưới chợt lạnh, quần và quần lót của cậu bị kéo sang một bên, cặp chân trắng kẹp lại trong vô vọng. Lúc này, Bạch Thiệu Lan nghĩ đi nghĩ lại, cảnh sát, cha, mẹ, hoặc bất cứ điều gì cũng được. Ai đó hãy mở cửa, cứu cậu và giúp cậu tránh xa khỏi cơn ác mộng này.

Nhưng không có gì xảy ra, cánh cửa vẫn đang đóng.

Người đàn ông dường như không vội vã. Anh ta cởi quần của Bạch Thiệu Lan và bắt đầu cởi nút áo của cậu. Ngực vạm vỡ, núm vú hồng run rẩy trong không khí, những ngón tay anh ta lướt qua, thấy Bạch Thiệu Lan tránh né, ánh mắt sợ hãi và ghê tởm.

Quá tốt, sẽ tốt hơn nếu trở nên vô vọng.

Người đàn ông nghĩ với vẻ mặt trống rỗng, và một lần nữa anh ta đặt tay lên xoa mông của cậu.

2. Chương 2

Editor: Di

Tư Nhiên.

Tư Nhiên thân ái.

Trong căn phòng thiếu sáng, mùi hương của hoa hồng tỏa ra. Những ngọn nến được sắp xếp theo hình trái tim nhỏ. Ở giữa, những bông hồng tươi đang nở rộ được sắp xếp và đặt lại gần nhau một cách cẩn thận. Trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ cũng được phủ những cánh hoa đỏ chói. Những cánh hoa, âm nhạc đã sẵn sàng, trên khuôn mặt anh tuấn, đẹp trai của Thẩm Lê tràn đầy những nụ cười không thể kiềm chế. Anh gần như có thể tưởng tượng được khuôn mặt của cô khi nhìn thấy cảnh này, đầy ngạc nhiên, cảm động và không thể tin được.

Càng nghĩ đến, khóe miệng của anh khi cười càng dương cao hơn.

Tư Nhiên.

Tư Nhiên thân ái.

Chúng ta đã ở bên nhau tám năm, anh không thể tin được. Anh đã suy nghĩ về điều đó rất lâu. Người xưa có câu, “Thất niên chi dương”, thời gian trôi qua, chỉ khiến anh yêu em nhiều hơn. Em thật xinh đẹp, thật dịu dàng. Khi chúng ta ở bên nhau, em chưa bao giờ cãi nhau với anh, anh nghĩ, anh sẽ không bao giờ gặp một người phụ nữ nào hoàn hảo hơn em.

*Thất niên chi dương: nghĩa là đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua cái ngưỡng bảy năm thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời, bằng không thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thuở không thể tái hợp.

Anh yêu em, và anh sẽ yêu em mãi mãi. Dù nghèo khó hay giàu sang, đau đớn khổ sở hay hạnh phúc, xin hãy để anh đeo chiếc nhẫn này cho em, hãy để anh làm chồng em, kiếp này, kiếp sau, mãi mãi, chúng ta sẽ luôn bên nhau.

“Tần Tư Nhiên, gả cho anh được không?”

Thẩm Lê lập đi lập lại những dòng chuẩn bị trong lòng anh hết lần này đến lần khác. Anh cảm thấy hơi buồn nôn, tuy những lời đó có không hoàn hảo, nhưng đó là trái tim của anh. Anh suy ngẫm về những dòng này trong trái tim mình. Mỗi lần đọc nó, trái tim anh lại tràn ngập sự ngọt ngào.

Cây nến đỏ đã cháy gần hết, đêm tối và đồng hồ chỉ 10:30. Thông thường thì giờ này cô sẽ về đến nhà. Anh vì muốn cho cô một bất ngờ nên mới sắp xếp mọi thứ vào khoảng thời gian này nhưng hiện tại cô vẫn chưa về.

Chuông cửa cùng điện thoại di động vang lên cùng lúc, hơi đột ngột, khiến anh có chút lo sợ. Anh cầm điện thoại lên bấm nút nghe đồng thời bước nhanh chân ra mở cửa. Tiếng gõ cửa có chút chói tai, dồn dập. Cửa vừa mở ra, người bên kia điện thoại cũng bắt đầu nói chuyện, hai bên đều nức nở, giọng khàn như kiệt sức.

“Thẩm ca! Tư Nhiên đang được cấp cứu trong bệnh viện! Chị ấy.... Chị ấy đã uống thuốc, chị ấy muốn tự tử!”

“A Lê! Làm sao bây giờ? Chuyện gì xảy ra! Con gái bác... Con gái bác chết rồi —!”

Điện thoại di động rơi xuống đất, màn hình bể tan tành, những mảnh vụn thủy tinh nhỏ xíu văng xung quang, giống như nước mắt bị thương của chủ nhân nó.

....

Hai ngón tay cựa quậy trong cơ thể cậu, dòng thủy dịch trong suốt lấp lánh chảy từ chân đến tấm ga trải giường, Bạch thiếu gia đang khóc lóc cầu xin.

“Không muốn! Làm ơn! Tôi xin anh!”

Cơ bắp cứng ngắc của cậu căng ra, cái lỗ phía sau ngày càng thất lại vì cậu không thả lỏng. Ngón tay lại đi sâu vào, cậu nức nở, khóe mắt đỏ ửng đầy nước mắt, hay tay bị đè cố định, không thể động đậy.

Thẩm Lê mở rộng cho cậu không phải là sợ đắc tội với cậu, do uống thuốc nên anh cũng đã cứng đến mức khó có thể chống đỡ, nhưng anh không muốn nhìn thấy hình ảnh hạ thể của cậu bị rách. Cậu không chịu thả lỏng, ngón tay của Thẩm Lê càng dùng sức càn quấy mạnh hơn. Lực ngón tay càng mạnh, càng sâu, thì tiểu thiếu gia càng la hét to hơn.

“Ô...ô....Đau! Bỏ qua cho tôi đi...Bỏ qua cho tôi...”

Thấy lỗ huyết bị đùa bỡn đến đỏ tươi, anh dùng một tay cởi quần lót của mình xuống, đỡ dương vật đang phần chần để ở miệng huyết chuẩn bị đẩy vào.

“Tôi không muốn...Tôi không muốn...Ô....!”

Cơ thể bên dưới run rẩy dữ dội, anh vừa đỉnh đầu dương vật vào tiểu huyết, thì đã bị siết chặt đến đau, nhưng vẫn có thể chịu đựng được. Anh hung hăng giáng vào mông cậu một bạt tay, lực không nhẹ, lòng bàn tay cũng cảm thấy tê, tức thì mông cậu in lại một dấu tay đỏ ửng.

Cậu bị giáng một bạt tay đau đớn, hậu huyết dần thả lỏng, anh thừa lúc này nhấn mạnh một cái, tiến vào được hơn một nửa.

“A! Đau quá....Anh.....Biến thái.....Cường gian....”

Thẩm Lê cảm thấy cậu quá ồn ào, dứt khoát dùng tay bịt miệng lật người cậu lại, tiến vào từ phía sau, bắt đầu ra vào với biên độ nhỏ. Rút ra ngoài gần hết rồi lại mạnh mẽ cắm vào, mặc dù bị bịt miệng nhưng những lúc anh hung hăng cắm vào tiểu thiếu gia cũng sẽ không khống chế được, rên lên. Dương vật của anh bên trong nóng kinh người, cậu chặt chẽ bao bọc lấy tính khí của anh, không giống bài xích mà có chút hưởng thụ.

Dầu bôi trơn rất có tác dụng, dần dần cả dương vật rút ra cắm vào rất trôi chảy. Một bên mông bị đánh của cậu ngày càng sưng to và đỏ ửng. Tiếng giao hợp thân thể vang vọng ngày càng đậm mẽ, anh cũng rất muốn nhìn xem kẻ tự xưng là thẳng nam, khi nằm dưới sẽ có biểu cảm thống khổ như thế nào.

Khi cậu ức hiếp, bắt nạt người khác trong lòng chắc sẽ cảm thấy rất vui sướng, sảng khoái, không hề cảm thấy áy náy? Bây giờ cậu bị đối xử như thế này, cậu có nhớ tới ai đó đã từng bị cậu áp bức không? Cậu có hối hận không?

Tay Thẩm Lê buông lỏng, liên tục rút ra cắm vào. Bạch Thiệu Lan run rẩy khóc, nước mắt cậu nóng bỏng, cơ thể cậu, trái tim cậu lạnh như băng, không có nhiệt độ.

Tại sao vậy chứ? Loại người cặn bã như cậu, chẳng lẽ chỉ khi bị người khác chèn ép mới rơi lệ?

Tính khí to lớn cứng rắn hung hăng đỉnh vào, Bạch Thiệu Lan nắm thật chặt ga trải giường, kêu lên một tiếng, ánh nhìn liên mơ hồ.

Sự sỉ nhục sắp thiêu rụi toàn bộ con người cậu. Cậu là một người đàn ông, một người đàn ông bình thường, bị một người đàn ông khác đè lên, không thể chống cự. Hai chân cậu bị kéo mở ra và gập mở rộng ra hai bên. Lỗ sau bị xâm nhập sâu. Dương vật nóng bỏng của anh ta tiến vào sâu mãnh liệt, đỉnh gần đến trong bụng khiến cho cậu gần như kiệt sức.

Dần dần, cơ thể cậu cũng không quá đau, cảm giác kỳ quái, khoái cảm bên trong cơ thể dần kéo tới, những điều này càng khiến cho cậu càng thống khổ, sao có thể được chứ cậu không thể có phản ứng với đàn ông, cậu cảm giác như sắp ói tới nơi, cơ thể cậu dần đạt được khoái cảm lần đầu.

“Bỏ qua cho tôi...Xin...Xin anh...”

Khi nói, tựa hồ thần trí cậu có chút không rõ ràng. Lúc bị đau đớn cậu la hét không chút do dự, bây giờ khi nhận được khoái cảm thì lại luống cuống, cậu cắn chặt môi dưới, dường như còn nếm được mùi máu tanh. Cơ thể cậu bị va chạm đến mức trụ không vững, bị anh ta nắm eo xâm phạm, cậu sợ một khi tiếng rên rỉ đậm đặc tràn ra, anh ta sẽ sỉ nhục cậu, chính bản thân cậu cũng muốn tự tử.

Cậu đột nhiên yên tĩnh, anh ta cũng dừng lại một chút, tính khí kia vẫn còn ở sâu trong cơ thể cậu. Tiếng thở hổn hển chồng chéo, không khí dần nguội lạnh.

Tư thế này khiến cho cậu vô cùng khó chịu, cậu lay động phản kháng kêu lên: “Đi ra ngoài! Mau đi ra ngoài”. Anh ta đột nhiên rút ra hơn phân nửa, rồi mang một chút tàn nhẫn cắm lại vào trong cơ thể cậu. Cảm giác như eo cậu sắp gãy, cậu thống khổ kêu một tiếng cao vút, lúc này, anh ta lại bắt đầu rút ra cắm đứng lên, nhanh hơn, kịch liệt hơn so với lúc trước.

Âm thanh thể xác va chạm vô cùng vang dội, cậu không muốn, nhưng cậu không thể kiểm soát nó. Vách ruột co rút, siết lấy bộ phận sinh dục, giống như nịnh nọt, cho phép làm cậu một lần lại thêm một lần. Lúc dương vật cắm mạnh vào cơ thể, cậu cắn răng nói: “Tôi muốn giết anh...Lúc thoát được ra ngoài tôi phải cắt...”

Chưa kịp nói hết câu, cậu cảm thấy tính khí trong cơ thể hình như lại phồng lớn hơn, dường như càng khiêu khích anh ta càng tiến vào sâu hơn. Cổ bị kẹp bởi một cánh tay, cậu buộc phải ngả người ra sau, cánh tay kéo mạnh khiến cậu khó thở. Bây giờ, cậu đang ngồi trong vòng tay của anh ta. Lỗ sau nuốt chửng bộ phận sinh dục của người đàn ông và đi vào một độ sâu chưa từng thấy. Cơn đau lại xuất hiện.

Không biết đã trôi qua bao lâu, cậu bị thao túng trong nhiều tư thế nhục nhã khác nhau, và thậm chí bị bắn hai lần vào trong. Cậu gần như ngất đi, thân thể đau xót chết lặng, nước mắt vừa mới khô lại thì nhau chảy xuống. Thẩm Lê cắm rút liên tục trong cơ thể cậu cuối cùng cũng thở dốc, không bao lâu, liền bình tĩnh dịch nóng bỏng vào sâu bên trong vách ruột, cậu vô ý thức run lập cập, không còn sức để uy hiếp hoặc cầu xin tha thứ.

Sau khi chôn thật sâu trong người cậu, rốt cuộc anh ta cũng thôi lui, cậu thở phào nhẹ nhõm, giống như là trở về từ cõi chết, mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

3. Chương 3

Editor: Di

Quang cảnh trước mắt có phần lơ mơ, cảnh tượng vừa rõ ràng vừa mờ ảo. Là giấc mơ sao?

Hình như vừa trải qua chuyện gì đó, hai con chó nhà giàu ngày thường vẫn bám theo chân cậu, Triệu gia và Chu gia đang ngồi cười châm biếm kể bên. Cả bọn tay ôm đàn bà, chuẩn bị đi ra ngoài tiêu phí.

Cửa hàng trang sức xa xỉ, cô gái rất hào hứng, bạn giường mới này của cậu đáng vẻ tương đối non nớt, cùng nhau đi ra ngoài sẽ không bị coi như chị em.

Trên thực tế, cậu không hề thích kiểu phụ nữ này, cậu thích kiểu em gái nhỏ, quyến rũ và rạng rỡ, mặc dù có thể sẽ bị hiểu nhầm là Thành tỷ tỷ hoặc đang bao dưỡng tiểu bạch kiếm. Hiện tại ở bên cô bạn tình này chưa được vài ngày nhưng cậu đã cảm thấy rất mệt mỏi, mờ nhạt, vô vị.

Cô vẫn còn đang nói rất hăng say. Lúc đầu, cậu còn cảm thấy giọng nói của cô giống như một con đà điểu nhỏ màu vàng, sắc nét và rõ ràng, ngay cả trên giường, lúc khóc nức nở, còn làm cậu cảm thấy tươi mới. Nhưng bây giờ, cậu chỉ cảm thấy phiền toái, cảm thấy khắc nghiệt và cảm thấy ồn ào. Cô đang hỏi cậu rằng chiếc vòng cổ có sang trọng không. Cậu ném một chiếc thẻ thanh toán cho cô và rời khỏi nơi ồn ào này, mặc kệ giọng nói kêu gào như bị tổn thương của cô, bây giờ cậu chỉ muốn một mình.

Chu Kinh nhắc chân đuổi theo cậu, cái tay vừa choàng lên vai đã bị cậu hất xuống. Hiện tại cậu chỉ muốn tát một phát vào vẻ mặt đang cười nhạo cậu của Chu Kinh. Đột nhiên, bước chân cậu dừng lại, cậu nhìn thấy một người phụ nữ, đủ để khiến trái tim cậu nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô mặc một chiếc váy quá gối màu đỏ, lửa sáng, đôi bông tai pha lê dài áp vào làn da trắng trên khuôn mặt. Lông mi dài và cong, dáng người nóng bỏng, cao gầy. Cô đang nhìn một chiếc đồng hồ của nam, thỉnh thoảng ngước mắt lên hỏi người phục vụ trước mắt một vài vấn đề. Người phục vụ thoạt nhìn cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, mỗi lần nói chuyện cùng cô thì khuôn mặt lại đỏ thêm vài phần.

Cậu nhìn cô chằm chằm, máu huyết trong cơ thể sôi sục. Cảm giác được bản thân đang bị ai đó nhìn chằm chằm, cô quay đầu, cặp mắt hoa đào xinh đẹp chạm mắt với cậu, cô khẽ mỉm cười khiến cậu ngây ngốc tại chỗ.

“Vừa ý sao?” Chu Kinh nhếch mép, cố tình nói: “Ồ, hình như có bạn trai rồi...”

Cậu cau mày, liếc nhìn Chu Kinh. Chu Kinh nhìn về phía cô gái, cố tình nói với giọng điệu chậm rãi.

“Nhưng cũng không phải không có cách...” Dừng lại một chút, Chu Kinh quay đầu lại nhìn cậu, nụ cười ngày càng rõ ràng hơn: “Cái chính là Bạch thiếu thích nàng tới mức nào...”

Ánh mắt cậu ngày càng say mê, vẫn nhìn cô, phẳng phất như không nghe thấy những lời Chu Kinh nói. Cô đã mua đồ xong, đưa thẻ cho người phục vụ rồi nhờ gói lại. Cánh cửa kính của cửa hàng được mở ra rồi đóng lại, cô giống như một con búp bê tinh xảo, đẹp đẽ và đắt tiền.

Thật không biết là cậu có đủ tiền để mua con búp bê này hay không.

Cô bước ra ngoài, tiếng giày cao gót kêu lên như đang giẫm vào trái tim cậu. Có lẽ do ánh mắt cậu quá nóng bỏng, cô nhìn cậu lần nữa, khẽ cúi đầu mỉm cười, như thể đang chào hỏi. Cậu nghĩ, người phụ nữ này, cậu nhất định phải có được.

Chu Kinh ghé vào lỗ tai cậu, khẽ nói gì đó, âm thanh ngày càng nhỏ dần, cậu cảm giác cơ thể lập tức trở nên nặng nề, tầm mắt dần mờ hồ, bên tai truyền đến tiếng mở cửa, trong nháy mắt ý thức tỉnh táo lại.

Quả nhiên là mơ.

Cố gắng mở mí mắt, vừa động đây, cậu cảm thấy hơi đau, cơ thể giống như bị xe nghiền nát. Điểm mấu chốt là vị trí ẩn trong móng thậm chí còn nóng hơn, ruột bên trong hình như cũng bị tổn thương.

Ký ức ngày hôm qua ủa về trong tâm trí cậu và dường như cậu không thể chấp nhận nó. Nó khiến cậu vô cùng lúng túng và ngại ngùng.

Ngước mắt lên, cậu thấy anh ta đang cầm cái thùng cách nhiệt và những viên thuốc cậu không biết tên đi đến.

Giống như phản xạ có điều kiện, cậu bắt đầu run rẩy, cố gắng kéo cơ thể mệt mỏi vào bên trong, cho đến khi bản thân bị thu nhỏ vào góc, không thể rút lui được nữa.

“Đói không?” Thẩm Lê hỏi.

“Anh ... tên của anh là gì? Tại sao anh lại bắt giữ tôi? Nói cho tôi biết, được không?” Cậu sợ hãi, thật sự. Cậu chưa bao giờ sợ hãi như vậy kể từ khi cậu được sinh ra, và cậu chưa bao giờ cảm thấy ghê tởm như vậy. Bị bắt cóc, bị cầm tù và bị xâm phạm, cậu nghĩ, ngay cả khi cậu thực sự được giải cứu, không biết cậu có kiên trì được đến lúc được cứu hay không. “Ít nhất anh hãy cho tôi biết tại sao, cho tôi biết nguyên nhân?”

“Ăn đi.” Thẩm Lê vẫn giữ nguyên biểu cảm đó, không có gì thay đổi. Tầng hầm không có ánh mặt trời chiếu vào, đèn sợi đốt luôn sáng và cậu không thể phân biệt được ngày đêm. Cậu không thể chịu đựng được nữa. Cậu hét lên: “Tôi không ăn! Tôi không ăn! Hãy để tôi đi!”

Cổ tay và mắt cá chân cậu được buộc bằng dây xích sắt. Cậu cúi đầu xuống, thấy mình không có mặc quần áo, bản thân trần như nhộng trên giường.

Cậu mở to mắt nhìn Thẩm Lê trong sự hoài nghi. Gì đây? Anh ta không coi cậu là người hả. Chẳng lẽ muốn nhốt cậu cả đời ở đây sao.

Không. Không. Ba mẹ nếu không thấy cậu nhất định sẽ rất nóng lòng. Họ sẽ lo lắng. Họ chắc chắn sẽ tìm thấy cậu. Chắc chắn ... chắc chắn sẽ tìm thấy...

Thẩm Lê mở ngăn kéo, trong tầm nhìn của Bạch Thiệu Lan, rút ra một con dao gọt nhỏ. Đầu nhọn và lưỡi dao lóe lên. Cậu lập tức hét lên, lưng dựa sát vào bức tường lạnh lẽo, thở hổn hển. Cuộn tròn cơ thể lại.

Thẩm Lê liếc mắt nhìn cậu. Ngay lập tức cậu cảm thấy nổi da gà, giọng nói cũng trở nên sợ hãi: “Anh... anh muốn làm gì ...”

Thẩm Lê thu hồi con dao lại. Cậu thở phào nhẹ nhõm. Thấy anh ta nhắc viên thuốc lên, nói với giọng nghiêm túc: “Đây là thuốc chống viêm. Nếu cậu không muốn uống nó, tôi sẽ thay thế nó bằng thứ khác.”

Thẩm Lê không nói nó là gì, nhưng dựa theo trực giác của Bạch Thiệu Lan thì chắc chắn thứ đó không hề tốt lành gì. Thuốc chống viêm, chống viêm ở phía sau sao....? Mặt cậu đột nhiên đỏ lên, cậu nghĩ, nếu có một con dao trong tay, cậu phải giết cái tên chết tiệt này.

“Cậu có uống hay không?” Thẩm Lê hỏi lại.

“...” “Quên đi, không phải chỉ là một loại thuốc chống viêm thôi sao? Hơn nữa, nếu như phía sau..... Quả thật không thoải mái, cậu muốn lờ đi cũng không được.

“Tôi uống.” Anh mở miệng, nhắm mắt lại, bộ dạng như là sắp uống thuốc độc, chết đi cũng được.

Mãi không thấy anh ta có động tĩnh gì. Cậu chớp mắt thấy anh ta đứng cạnh giường mình. Dáng người cao lớn, mặc dù biểu cảm thần thờ, nhưng khí thế của anh ta vẫn khiến cậu co rúm lại và không thể kiểm soát được sự run rẩy.

“Sao...Làm sao...”

“Chẳng lẽ cậu muốn tôi dứt?” Giọng Thẩm Lê có một chút ưu tư, mỉa mai. Nghe được những lời này, tâm cậu cứng lại, lòng tự ái của cậu như đang bị chà đạp.

Cậu đưa tay ra, không chú ý đến những vết xước đỏ trên cổ tay do dây xích. Nhanh chóng lấy thuốc và nhét nó vào miệng. Viên thuốc trắng chảy ra trên đầu lưỡi, vừa đắng vừa chát. Nhưng cậu không cảm lấy nước trong tay Thẩm Lê, dùng hành động nhỏ này để thể hiện sự phản kháng, đôi mắt liên tục nhìn chăm chăm vào anh ta.

Thẩm Lê thấy cậu đã uống thuốc, thờ ơ xoay người, để thùng giữ ấm ở nơi Bạch Thiệu Lan có thể với tới.

“Cả ngày hôm nay cậu ăn cháo trắng, thích hay không tùy cậu.”

Nguyên một ngày ăn cháo trắng! Tên biến thái này cũng quá hẹp hòi! Nhìn cũng không đến nỗi nghèo mà!

Ban đầu Bạch Thiệu Lan nghĩ rằng, mặc kệ bất kể món ăn anh ta đưa có ngon cỡ nào, cậu cũng phải kiên quyết tuyệt thực! Cho đến khi cậu chết đói thì cậu cũng không thỏa hiệp! Nhưng mà....Chỉ có cháo, ăn cả một ngày. Tâm tư muốn phản kháng ngay lập tức bị dập tắt. Khi Thẩm Lê đã đi ra ngoài, dạ dày của cậu kêu lên, cuối cùng cậu vẫn đi tới mép giường mức một chén cháo húp.

Thôi, cần gì phải ủy khuất chính mình, muốn chết cũng nên chết cách khác, chứ chết đói quá khó chịu.

Uống xong cháo, cơn đói bụng tạm thời được ổn định, cậu nhìn xung quanh, bắt đầu nghĩ cách để trốn thoát.

Không có ai đến cứu thì cậu chỉ có thể cứu chính mình.

4. Chương 4

Editor: Di

Thẩm Lê lại gặp ác mộng.

Tư Nhiên đang khóc lóc gọi anh, khước miệng chảy máu, cô nói: “A Lê! Cứu em! Cứu em!”

Tiếng nổ lớn ầm bên tai, nước ập vào tai khiến anh không thể nghe thấy gì. Thẩm Lê há miệng, anh muốn ôm lấy cô, nói cho cô biết, em đừng sợ, đừng sợ, đợi anh, anh sẽ đến cứu em. Nước tràn vào miệng anh, vừa ngọt cũng vừa lạnh, liên tục trút vào bụng khiến anh không thể nói. Thẩm Lê vẫn đứng yên tại chỗ, thứ nước sền sệt kia cứ bao lấy anh, Tư Nhiên đứng trước anh kêu khóc nhưng anh không nhúc nhích được cũng không thể đến cứu cô, cảm giác khó thở liên tục bao trùm lấy anh.

Một giây trước khi não ngừng hoạt động, anh bừng tỉnh, ngồi bật dậy, mở miệng thở gấp.

Cảm giác trên mặt nóng ướt, anh sờ, là nước mắt.

Đứng dậy, đi đến cửa tầng hầm, Thẩm Lê đứng yên một lúc, rồi mở cửa đi vào.

Bạch Thiệu Lan vẫn trần truồng, nằm trên giường với đôi mắt nhắm nghiền, cau mày, hình như ngủ rất không ổn định.

Cơ thể Bạch Thiệu Lan trông rất đẹp, da trắng, không quá gầy, phủ một lớp cơ mỏng cộng thêm những vết sẹo do anh để lại khi cậu bị thao túng ngày hôm qua. Thẩm Lê bước tới, ngồi trên giường, vuốt ve eo cậu.

Bạch Thiệu Lan đột nhiên tỉnh dậy, cơ thể cậu liên căng thẳng ngay lúc anh chạm vào, cậu mở mắt nhìn anh, vẻ mặt cậu vẫn còn kinh hoàng và sợ hãi. Cậu run rẩy, lui xuống giường muốn trốn. Thẩm Lê hung dữ đưa lưng cậu qua, không kiềm lực, dùng tay tát mạnh một cái sau lưng cậu, lại thêm một dấu tay đỏ ửng.

“A!...” Bạch Thiệu Lan không dám động dậy, đỏ mắt nhìn Thẩm Lê, nhỏ giọng cầu xin: “Không muốn...Xin anh, không muốn...”

Thẩm Lê tự động phớt lờ lời cầu xin của cậu, lấy một lọ chất lỏng bôi trơn ở trên giường nặn ra tay, không chế phần thân trên của cậu, hai ngón tay nhanh chóng đâm vào lỗ sau của Bạch Thiệu Lan.

“A.....Ồ.....Tôi không muốn....Tôi không muốn....” Bạch Thiệu Lan bị vây chặt trong lồng ngực Thẩm Lê, cố gắng cách mấy cũng không thể nhúc nhích. Hậu huyệt của cậu ban đầu rất không ổn, dần dần cũng bắt đầu đau, vậy mà bây giờ anh ta lại....

Ngón tay trộn lẫn với dịch bôi trơn nhanh chóng đi vào, rất nhanh đã dễ dàng ra vào. Thẩm Lê thêm một ngón tay nữa, không kỹ xảo khuấy động phía sau của cậu. Tựa như Thẩm Lê làm vậy không phải để cậu thoải mái hơn, mà chỉ muốn nói lỏng huyệt sau của cậu, phương pháp gì không quan trọng.

Người trong ngực còn đang giãy giụa, cả người cậu bây giờ trần truồng, chẳng khác nào cá nằm trên thớt, có nhảy cũng chẳng sống được bao lâu. Đại khái xong hết rồi, Thẩm Lê rút ngón tay về, cởi thắt lưng quần, giải phóng bộ phận sinh dục. Anh cương quyết kéo thắt lưng, cố định lưng và phần thân trên của cậu, để tính khí ngay miệng huyết, Thẩm Lê có thể cảm giác được cơ thể Bạch Thiệu Lan cứng lại, kịch liệt run rẩy, quên cả chống đối.

Sợ? Đúng, nên sợ, nên tuyệt vọng, nổi thống khổ mà cậu áp đặt lên người khác, cậu cũng nên ném thử một lần.

Thẩm Lê nhấn mạnh, tính khí trong nháy mắt đi vào được một nửa. Hậu huyết hôm qua bị sử dụng qua nên bây giờ vẫn còn lỏng, giao hợp cũng dễ dàng hơn. Bạch Thiệu Lan nâng cổ lên nặng nề thở dài, cái lỗ phía sau thắt chặt, chống cự lại, nhưng cũng giống như đang nghênh đón.

“Biến thái! Biến thái...A....”

Thẩm Lê ôm lấy eo cậu, không mang theo kỹ xảo, thúc vào chỗ sâu nhất, như thể chỉ để phát tiết dục vọng của chính mình. Người trong ngực còn đang la hét biến thái, tội phạm, đồ cường gian các loại, Thẩm Lê cảm thấy ồn ào liền đưa tay bịt chặt miệng cậu lại. Tiếng nước, tiếng va chạm cơ thể ngày càng lớn, Bạch Thiệu Lan thút thít kêu, cậu cảm thấy cơ thể rất nóng, bên trong còn nóng hơn. Thẩm Lê thấy tay mình ướt nóng, nước mắt của cậu ướt đầm tay anh. Lý trí của Thẩm Lê trở lại, nhìn Bạch Thiệu Lan khóc nức nở, anh cảm nhận được một loại khoái cảm còn cao hơn cả tình dục.

“Tôi muốn cậu hối hận.” Thẩm Lê vừa ra vào nhanh chóng, vừa nói: “Tôi muốn cậu hối hận vì những chuyện sai trái mà cậu đã làm”

Bạch Thiệu Lan đã làm rất nhiều chuyện sai trái, cậu không biết Thẩm Lê đang nói đến chuyện nào. Lần cậu đang vui chơi ở một câu lạc bộ, có một người đàn ông khen cậu rất đẹp, khi kết thúc, cậu đã sai người cắt đứt một cái chân của người đàn ông đó.

Chẳng lẽ anh ta có quan hệ với người đàn ông kia? Là anh trai? Em trai?...

Cậu không có cách nào chống đối lại, anh ta thô bạo khiến cho cậu cảm thấy rất đau, tính khí to lớn kia luôn sượt qua một điểm nào đó khiến cho khoái cảm trong cậu dâng lên không ngừng, cậu khó mà chống đỡ được, cố gắng kìm nén tiếng rên rỉ, phải kìm nén.

Thật may là anh ta thấy cậu quá ồn ào nên đã bịt miệng cậu lại, tiếng rên rỉ cũng khó mà thoát ra được.

Tốc độ rút ra cắm vào ngày càng nhanh, chắc là do đã bịt miệng cậu quá lâu, nước miếng chảy tràn ra tay, Thẩm Lê cảm giác được lòng bàn tay ướt đầm. Anh buông tay, Bạch Thiệu Lan được tự do lập tức kịch liệt thổ hốn hển.

“Ồ...Nhẹ một chút...Thật là đau”

Thẩm Lê mặc kệ lời nói của cậu, kịch liệt rút ra cắm vào như cũ. Lúc hơi rút ra, mị thịt cũng hơi bị kéo ra ngoài, dịch bôi trơn nhỏ giọt xuống, lúc đẩy sâu vào, bên trong lại nhanh chóng cắn chặt lấy tính khí.

Bạch Thiệu Lan bị ôm làm một hồi lâu, cũng nhờ anh ta cố định thân thể, nếu không thì cậu đã gần như ngã xuống. Huyết bị cầm và chèn ép một khoảng thời gian dài, eo bủn rủn, xương cốt cậu rã rời như muốn gãy. Không quan trọng tôn nghiêm của bản thân nữa, trong lúc anh ta vẫn đang kịch liệt ra vào, cậu thấp giọng nói: “Đổi...Đổi một tư thế khác đi, tôi không chịu nổi...Tôi...Tôi mệt quá...Ồ...Tôi không được”

Trong lúc đang vận động, dường như nghe được những lời nói của cậu, Thẩm Lê lật cậu lại, tính khí vẫn ở trong cơ thể không hề rút ra. Cơ thể truyền đến loại khoái cảm hành hạ vô cùng nhục nhã, Bạch Thiệu Lan nghẹn ngào một tiếng. Kết quả là Thẩm Lê vẫn không đặt cậu lên giường, để cậu ngồi lên đối mặt với anh ta, tiếp tục ra vào cắm đứng lên.

Cậu có chút nổi nóng, vừa muốn kháng nghị, liền bị anh ta lấy môi chặn lại.

Hai mắt cậu mở to, nhìn thẳng vào mặt Thẩm Lê, gì,...tình huống gì đây!?

Phần thân dưới vẫn bị xâm chiếm, tâm trí cậu bắt đầu hỗn loạn. Không ...Anh ta không thích cậu? Vậy thì tại sao ... tại sao anh ta phải hôn cậu? Hôm qua vẫn đe dọa cắt lưỡi, nhưng bây giờ, lưỡi của anh ta đang

lướt qua răng, mút cắn đầu lưỡi cậu.

Cảm giác hồi hộp ủa về trong giấy lát, cơ thể anh ta có chút ngọt ngào, cậu chợt nhớ ra rằng trước khi anh ta đến, lúc đang ngủ cậu dường như khát nước trong giấc mơ, cậu muốn uống nước và cậu không biết tìm ai. Bây giờ cậu càng khát hơn, một bên bị thao một bên phối hợp hôn môi, tham lam lấy đi nguồn nước từ trong miệng Thẩm Lê.

Thẩm Lê nhắm mắt lại, cơ thể cậu thật ấm áp và mềm mại, trước mắt anh tối sầm. Anh biết rằng anh đang tự lừa dối mình. Anh đang hung hăng rút cắn và hôn môi cậu, cảm giác muốn bắn tinh truyền tới. Phía sau cơ thể cậu cũng cắn anh chặt hơn, mọi thứ đều đang cao trào.

Tốc độ ra vào đạt đến cực đỉnh, âm thanh của sự va chạm, âm thanh của nụ hôn, sự rên rỉ quặn quít của hai cơ thể, tiếng hét dường như đạt đến đỉnh điểm.

“Tư Nhiên....”

Cái tên được thốt ra với tiếng thở hổn hển, cả hai đều đột nhiên nghiêm lại. Niềm vui dần dần lắng xuống, tâm trí quay trở lại. Thẩm Lê rút bộ phận sinh dục ra, đẩy Bạch Thiệu Lan đi. Anh tùy tiện mặc lại quần và bước ra ngoài cửa.

“Chờ một chút...Chờ một chút! Anh vừa mới nói gì! Tư Nhiên...Tần Tư Nhiên có phải không! Anh là gì của cô ấy? Anh là ai?”

Bộ não Bạch Thiệu Lan như nổ tung, người phụ nữ quyến rũ xuất hiện trong vẻ ngoài quyến rũ xuất hiện trước mắt anh. Anh đứng dậy muốn túm lấy Thẩm Lê bất kể sự khó chịu của hậu huyệt.

“Đừng đi! Nói cho rõ! Anh là ai?”

Tiếng xích sắt vang lên, cậu bị kìm lại, không thể tiến về phía trước. Cậu chỉ có thể nhìn anh ta bước ra cửa và biến mất.”

5. Chương 5

Editor: Di

Tần Tư Nhiên, cái tên này, trong một khoảng thời gian dài khiến cậu nhớ mãi không quên.

Người phụ nữ mà cậu và Chu Kinh tình cờ gặp phải, người phụ nữ đánh trúng trái tim cậu.

Khuôn mặt của Chu Kinh nhảy lên trước mặt anh. Hắn cầm một cái chai nhỏ với chất lỏng trong suốt màu đỏ. Hắn mỉm cười thì thầm, “Chỉ một chút thôi ...sẽ khiến cho nàng dục tiên dục tử...”

Khung cảnh khác bất chợt hiện ra, cậu đang ôm người phụ nữ kia, vừa hôn vừa cởi quần áo của cô. Ánh mắt cô mơ hồ cố gắng nhìn rõ mọi thứ trước mặt. Cô nói: “Mùi trên cơ thể anh hôm nay lạ quá, anh đã ở đâu vậy...?”

Cậu dừng lại, biết mình đang bị nhầm thành người khác. Khi cả hai đều trần truồng, cậu mỉm cười, nói, “Em đang nghĩ về ai vậy? Tối nay anh sẽ ở bên em, em có biết anh là ai không? Hãy nhớ tên anh, tên anh là Bạch Thiệu Lan”

Cô cố gắng chống cự, nhưng không có tác dụng. Cơ thể cô, mùi cơ thể và mái tóc dài của cô, cậu đắm chìm trong đó, cả đêm thật trắng lệt.

Phải, chỉ đêm đó, sau đó cậu không bao giờ gặp lại người phụ nữ đó, và không bao giờ nhận được tin tức của cô.

Cậu coi cô như tình một đêm, mặc dù thật đáng tiếc, nhưng chẳng bao lâu, cậu có một bạn tình hấp dẫn mới, đem cô quăng ra sau đầu.

Chuyện gì đã xảy ra với cô vậy? Tuy thật tiện khi sử dụng thủ đoạn đó của để có một đêm mây mưa với cô nhưng sau đó cậu có để lại mấy tấm thẻ ngân hàng trong túi áo của cô. Như vậy....chắc hẳn cũng không quá có lỗi thì phải...

Căn phòng dưới tầng hầm vẫn trống trải, Bạch Thiệu Lan tê liệt nằm trên mặt đất, ánh mắt không có tiêu cự. Chất lỏng màu trắng đậm đặc từ hậu huyệt của cậu nhỏ giọt xuống mặt đất, nhưng cậu chẳng hề quan tâm, chỉ cố gắng suy nghĩ và nhớ lại tất cả những gì có liên quan đến Tần Tư Nhiên.

Cô không biết cậu, cô cũng không chính thức nhìn thấy cậu cho đến khi cô uống hết ly rượu đó. Bạch Thiệu Lan trước giờ khi tìm đàn bà cậu chưa hề tổn sức, nên sẽ không có chuyện đi tìm hiểu các mối quan hệ của cô, nhưng cậu nhớ Chu Kinh có nói với cậu,....

Người phụ nữ này dường như đã có bạn trai, hẳn đã kiểm tra, anh ta chỉ là quản lý khách sạn, anh ta được gọi là ...

Tên anh ta là gì ... Tên anh ta là gì ...

Tại sao cậu không thể nhớ được?

Đầu Bạch Thiệu Lan như muốn nổ tung, bất kể có cố gắng như thế nào cậu cũng không thể nhớ ra tên anh ta. Trước kia cậu sẽ không bao giờ để ý đến mấy chuyện này nên khi vừa nghe thì sẽ lập tức quên ngay. Rốt cuộc, cậu không biết hiện tại cậu hối hận vì đã làm chuyện đó với cô hay là hối hận vì không nhớ ra được tên của anh ta, hòng cậu như bị mảnh vỡ chắn ngang, khiến cho cậu hít thở không thông.

Ân hận, anh ta muốn cậu ân hận. Cậu không bao giờ nghĩ rằng từ đó sẽ xuất hiện trong cuộc đời của cậu, bối cảnh hùng mạnh, dù cho có làm ra chuyện xấu xa đến mức nào cũng sẽ có người bao che cho cậu, cậu không cần thiết phải cảm thấy có lỗi, ân hận.

Nhưng bây giờ cậu đang bị cầm tù, để được thả, hy vọng duy nhất lúc này của cậu là phải ân hận, thôi thì liền ăn năn, hối tiếc vậy.

Sau khi nghĩ thông, cuối cùng tinh thần của cậu cũng hồi phục. Lúc đứng dậy, cậu suýt ngã xuống đất vì tuần hoàn máu kém. Lưng vẫn rất khó chịu. Có một cảm giác nhóp nhép phía sau. Cậu nhìn thấy những chiếc khăn ướt trên bàn gỗ cạnh giường. Anh ta chuẩn bị kỹ càng đến mức khiến cậu khó chịu.

Sau khi lau sạch cả người, cậu kiệt sức nằm trên giường, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Tỉnh dậy một lần nữa, Bạch Thiệu Lan thấy một bát mì trên bàn, bên cạnh là các loại thuốc chống viêm và thuốc mỡ. Anh ta không xuất hiện, điều đó khiến cậu cảm thấy một chút trống rỗng, thật vất vả mới tìm thấy một manh mối. Chưa kịp hỏi rõ thì anh ta lại trốn tránh cậu. Cậu thực sự rất đói, chẳng mấy chốc đã ăn xong, cơn buồn ngủ lại trở dậy. Cậu nằm lăn ra giường, tiếp tục ngủ.

Cậu không biết mình đã ngủ bao lâu, ngủ đến mức đau cả đầu, cậu không biết bản thân đã bị anh ta giam cầm bao nhiêu ngày, bên ngoài thế nào, liệu mẹ có nhận ra sự mất tích của cậu không, liệu anh ta có còn đến tìm cậu? Bạch Thiệu Lan nhắm mắt suy tư, đột nhiên nghe được tiếng mở cửa. Cậu nín thở, giả vờ ngủ.

Tiếng bước chân rất nhẹ, sau đó là tiếng bát đĩa đặt trên bàn, không dừng lại, anh ta xoay người bước ra ngoài.

Tại sao....tại sao lại trốn tránh cậu? Vì anh ta sắp bị lộ? Hay là vì một tiếng “Tư Nhiên” kia? Anh ta là bạn trai của Tần Tư Nhiên, thấy bạn gái mình bị hãm hại như vậy, muốn báo thù cũng là chuyện dễ hiểu....

Thẩm Lê vừa ra ngoài, Bạch Thiệu Lan liền đứng dậy, cậu cảm thấy vô cùng sốt ruột, cơm cũng không muốn ăn. Tiếp tục bị giam giữ, thật sự sợ đến một lúc nào đó tinh thần của cậu sẽ bị suy sụp.

Con dao, ngắn kéo chứa con dao cách cậu rất xa, do bị xích nên cậu đi lại rất khó khăn, có cố gắng cách mấy cũng không thể với tới. Tiếng xích sắt ma sát với nhau dứt khoát nghe rất ồn, một tay một chân bị thắt chặt, cổ tay bị mài đỏ bầm, nhìn như muốn gãy.

Trên mặt cậu có một lớp mồ hôi mỏng, cho dù có gầy cả tay và chân, cậu cũng không thể đến đó. Cậu mệt mỏi thở hổn hển, trước mắt tối đen, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng.

Không có sức mạnh. Cậu duỗi tay vô ích, cắn lưỡi, nổi đau khiến cậu tỉnh táo lại, nhận thức rõ hơn về thực tế.

Bạch Thiệu Lan không biết đây là đâu. Cũng không thể phân biệt là ngày hay đêm. Thậm chí cậu còn không biết tên của anh ta. Làm sao gia đình có thể biết cậu đang bị nhốt ở đâu? Nghĩ về những gì anh ta đã làm với cậu trong hai ngày qua, liệu anh ta sẽ luôn giữ cậu trong tay như một công cụ để trút giận?

Cánh tay rũ xuống, cơ thể mất thăng bằng rơi mạnh xuống đất. Cậu thở hổn hển, mũi cậu đau nhức, cậu ngước mắt lên, dưới sự âm ảm tuyệt vọng, những giọt nước mắt nóng bỏng không thể kiểm soát được chảy ra, lăn vào lỗ tai dọc theo thái dương, vô cùng khó chịu.

Tiếng mở cửa vang lên lần nữa.

Theo phản xạ, Bạch Thiệu Lan nhanh chóng đứng lên, trên mặt còn phủ đầy nước mắt, ánh mắt ít đi sự giận dữ kiên quyết, chỉ còn lại hoang mang và sợ hãi.

“Anh....”

“Cậu hồi hận sao?” Thẩm Lê không đến gần mà chỉ đứng ở cửa.

“Tôi...” Bạch Thiệu Lan khịt mũi, nói với một giọng mũi yếu ớt, lấy mu bàn tay lau nước mắt, giọng nói chân thành: “Tôi thật xin lỗi.....Tôi xin lỗi Tần Tư Nhiên! Tôi không biết cô ấy có bạn trai, tôi ân hận! Tôi là cảm thù, tôi đáng chết! Anh giết tôi đi! Đừng hành hạ tôi nữa!”

Càng nói, cậu càng kích động, mất kiểm soát, cố gắng nhào về phía Thẩm Lê, mặc dù biết bản thân không thể chạm tới, cậu như phát điên, cố gắng kéo xiềng xích, muốn túm lấy Thẩm Lê.

“Tôi đáng chết! Tôi đáng chết....Đúng! Nhưng anh! Anh là một tên biến thái! Tôi không phải đàn bà! Tại sao anh! Anh dựa vào cái gì mà có thể làm nhục tôi! Chơi đủ rồi? Chờ tôi thoát được ra ngoài, tôi nhất định giết chết anh!”

Chuyện gì xảy ra, cậu không muốn, không muốn nói những lời này! Cậu muốn trấn an anh ta, muốn giả đáng thương, cầu xin anh ta thả cậu, nhưng càng nói cậu càng không thể kiểm soát được sự oán hận.

Hồi hận? Cậu không hề hồi hận, cậu biết, anh ta sẽ không giết cậu, đầu giường, góc bàn, xung quanh những chỗ cậu có thể với tới đều được bọc trong những miếng bọt biển mỏng, cho dù cậu có muốn tự tử cũng không thể.

Anh ta, muốn cậu phải sống trong nhục nhã.

Cậu thở dốc, cảm xúc dần ổn định lại. Không khí bỗng im ắng.

Khuôn mặt đẹp trai thần thờ mờ nhạt trong ánh sáng, cậu không nhìn ra được anh ta có tức giận hay không. Như một con người không có linh hồn, luôn khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

“Thật xin lỗi...” Bạch Thiệu Lan run rẩy lui về phía sau, cho đến khi bắp chân đụng vào mép giường, cậu ngồi xuống.”Thật xin lỗi....thực sự....xin anh hãy thả tôi, bỏ qua cho tôi đi....”

6. Chương 6

Editor: Di

Bàn tay thon dài mạnh mẽ kéo ngăn tủ ra, dừng lại một chút, hơi run rẩy, mò mẫm phía ngoài rìa, sau một lúc, lấy ra một thứ.

Một mảnh giấy, một lá thư.

Thẩm Lê ngồi trên ghế, mở thư ra, nét chữ xinh đẹp hiện ra trước mắt, có vài chỗ mực bị nhòe, dấu vết còn sót lại của những giọt nước mắt.

A Lê:

Em sợ rằng em không thể tiếp tục ở bên anh được nữa, gặp được anh là điều may mắn nhất trong cuộc đời em. Anh đã từng nắm tay em và nói nếu sau này chúng ta già nua, không thể bước đi được nữa, thì sẽ cùng nhau nằm trên giường, tay trong tay, hôn nhau ước định kiếp sau sẽ vẫn như vậy, mãi mãi bên nhau, một cuộc sống trọn vẹn.

Thật xin lỗi, vì danh dự của em, để có thể khiến cho hấn bị trừng phạt, em chỉ có thể chọn phương thức cực đoan này. Em đã báo cảnh sát, em bị cha mẹ hấn dồn ép, uy hiếp đòi giải quyết mọi việc bằng tiền. Em không đồng ý, họ đã dùng mọi cách để ngăn cản, xúc phạm em, em không chịu nổi, A Lê, từ trước đến giờ, em chưa bao giờ trải qua những chuyện như vậy, em không chống đỡ được, có thể, nếu em chết đi, mọi chuyện trở nên nghiêm trọng, hấn sẽ bị trừng phạt.

Em biết, em tự tiện ra quyết định như vậy anh nhất định sẽ trách em, sẽ đau lòng, anh chính là người em cảm thấy có lỗi nhất, em yêu anh nhưng em không thể để mặc việc hấn muốn làm gì thì làm, đi khắp nơi tổn hại người khác, em nhất định phải khiến anh ta ngồi tù, chỉ như vậy cái chết của em mới có giá trị. Hẹn gặp lại anh ở kiếp sau, em sẽ bồi thường cho anh, chấp nhận mọi mong muốn, yêu cầu của anh.

Tạm biệt.

Yêu anh, Tư Nhiên.

Thật là ngốc, em nghĩ rằng nếu em chết, kẻ xấu sẽ bị trừng phạt, nhưng thực tế thì sao? Một sinh mệnh tự làm hại chính mình, chết đi một cách vô ích.

Thẩm Lê nhìn bức thư, biểu tình thần thờ bị bao phủ bởi bi thương. Nhìn thoáng qua Tần Tư Nhiên trông có vẻ nhiệt tình cởi mở, nhưng từ nhỏ gia đình giáo dục nghiêm khắc, vẫn có tư tưởng bảo thủ, những xiềng xích cổ hủ khiến cô áp lực, bị đè nén đến mức phải chọn cách thức cực đoan, tự tử.

Cô yêu anh, ở bên anh lúc cô hai mươi mốt tuổi. Suốt tám năm, những năm tháng tuyệt vời nhất cô đã dành cho anh, chỉ một chút, chỉ một chút nữa thôi...

Tất cả là tại cậu ta, Bạch Thiệu Lan!

Thẩm Lê lần nữa gấp thư lại, bỏ vào ngăn kéo, khóa lại, đứng lên, khôi phục lại biểu tình thần thờ như không có linh hồn.

.....

“Thật xin lỗi...” Bạch Thiệu Lan ngã xuống giường, run rẩy, nước mắt rơi đầy mặt, như thể người vừa nãy điên cuồng ác độc không phải là cậu. “Thật xin lỗi.....Thật mà, hãy bỏ qua cho tôi, thả tôi đi.....”

“Cậu thật sự hối hận sao?” Thẩm Lê tiếp tục hỏi.

Bạch Thiệu Lan lắc đầu sau đó lại gật đầu. Thấy Thẩm Lê dần bước tới, cậu lập tức hoảng loạn.

“Hãy cho tôi một chút thời gian.....Một chút thời gian thôi, tôi nhất định.....nhất định sẽ hối hận, sẽ ăn năn, hay là, anh hãy đưa cho tôi giấy bút, tôi sẽ viết ra.....?”

Bước chân của Thẩm Lê không dừng lại, khi anh đến gần mép giường, Bạch Thiệu Lan đã sợ hãi run rẩy. Cậu áp lưng vào tường, nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay gơ lên của Thẩm Lê.

Thẩm Lê khẽ xoa đầu cậu, nhẹ nhàng. Cậu ngẩn ra, thân thể lập tức cứng lại.

Thẩm Lê khẽ vuốt ve cậu một lúc, đến khi cậu phát run thì dừng lại, Bạch Thiệu Lan co rúm lại, nhỏ giọng nói: “Anh....Anh muốn làm gì... Tôi thật, thật sự không thể nữa.....”

“Lại đây”. Thẩm Lê nói.

Bạch Thiệu Lan cứng đờ một lúc, nhìn anh ta khiếp sợ, thấy anh ta không có ý định rời đi, cậu không thể làm gì khác ngoài việc từ từ nhích tới, từng chút một.

Cậu dịch đến chỗ cách Thẩm Lê không quá xa thì dừng lại, đột nhiên một lực mạnh túm lấy cổ cậu kéo qua, cậu theo bản năng nhắm mắt lại, giây giũa một lúc, mặt liền kề sát một vật nóng bỏng, chớp mũi ngửi được một hương vị ẩm ướt kỳ lạ.

Mặt cậu bị nhấn kề ngay dưới tính khí của anh ta.

Cậu hoàn toàn đóng băng.

Anh ta thật sự không định bỏ qua cho cậu, thậm chí còn dùng phương thức nhục nhã hơn đối với cậu, Bạch Thiệu Lan cố gắng vùng ra, nhưng lực từ cổ tay anh ta quá lớn, cậu không thể trốn thoát.

“Không được” Cậu sụp đổ kêu khóc, hét lên, giây giũa vô ích: “Tôi không muốn! Anh đừng hòng! Anh đừng hòng!”

“Cậu có còn nhớ cái này?” Thẩm Lê từ túi áo lấy ra một lọ chứa chất lỏng màu đỏ trong suốt. Dưới ánh sáng của đèn sợi đốt, chất lỏng dường như tỏa sáng. Thật đẹp.

“Không....Anh muốn làm gì....!”

Quai hàm bị bóp chặt đến đau nhức, cậu bị buộc há miệng, không thể giây giũa, trơ mắt nhìn chất lỏng đổ vào trong miệng, mang theo một chút vị ngọt, trượt vào cổ họng, chảy vào cơ thể.

“Anh ... đồ khốn ...” Cậu rên rỉ, nằm trên mép giường cố gắng ho khan, nôn ọe, nhưng cậu không thể nhổ nó ra. Thuốc cực kỳ hiệu quả, cậu kinh hoàng khi thấy cơ thể mình bắt đầu nóng lên từ bên trong, bụng đột nhiên thắt lại, bộ phận sinh dục mềm nhũn đang ngẩng đầu lên từng chút một.

“Tôi không muốn....Anh giết tôi đi! Giết tôi đi! Đừng hành hạ tôi nữa! Tôi sai rồi! A.....Nóng quá....” Cơ thể Bạch Thiệu Lan nhanh chóng ửng đỏ lên. Cậu cuộn tròn cơ thể lại, mơ màng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Thẩm Lê.

Phía trước cứng rắn khó chịu, nhưng hiện tại cậu cũng không thể kiểm ra được một người đàn bà để giải quyết, phía sau....phía sau trống rỗng....Muốn....Cậu muốn gì? Không được....Không được....

Thẩm Lê lạnh lùng nhìn con người mất tập trung, vẻ mặt mờ mịt và đau đớn, bị gò bó của Bạch Thiệu Lan, nhưng anh vẫn di chuyển sang một bên ngồi xuống.

“Anh là đồ khốn kiếp....Anh....Biến thái....” Cho dù đã uống thuốc, bản thân cậu cũng giữ được một phần ý thức, cậu biết, cậu đang khao khát một người đàn ông, người đã giam cầm cậu. Cơ thể cậu quá nóng bỏng, cậu chỉ muốn được giải thoát, cậu không thể kiểm soát được.

Cậu không kiểm soát được, cố gắng kéo ống tay áo Thẩm Lê, nhưng anh ta hất tay cậu đi. Cậu cảm thấy có chút mất mát và ủy khuất, tầm mắt cũng mơ hồ. Giống như người say, cậu la hét, mắng to: “Đồ khốn kiếp! Đồ biến thái! Anh cho tôi uống thuốc! Anh muốn tôi tự dâng hiến chính mình sao! Anh nằm mơ! Anh nằm mơ! Có chết tôi cũng không khao khát anh.”

“Dương vật của anh mà chạm vào tôi, tôi sẽ cho người cắn đứt!”

Tiếng mắng chửi chưa dừng lại, Thẩm Lê cảm giác thân thể nặng trĩu, tay Bạch Thiệu Lan bám vào bả vai, ngồi thẳng trên đùi anh, hạ thân của cậu dính chặt vào bụng anh, khó chịu mài nhẹ, tính khí cứng rắn, trên đỉnh ướt đầm đang rỉ ra, vô cùng dâm dăng.

“...Khốn kiếp....” Cậu ngồi trên người Thẩm Lê mè nheo, nức nở, tiếp tục chửi. Cơ thể cậu nóng bỏng như lửa, chỉ sau vài ngày tiếp xúc, va chạm, anh chỉ cần ngửi mùi hương trên cơ thể cậu là đã có ham muốn phát tiết dục vọng với cậu không khác gì phụ nữ.

Điều này khiến cho anh thực sự khó chịu.

7. Chương 7

Editor: Di

Hôn, một nụ hôn ngọt ngào, triền miên, ướt át.

Môi lưỡi hòa quyện vào nhau, cơ thể ngày càng nóng, trái tim nóng bỏng đang hoảng loạn tựa như trong phút chốc sẽ khiến cậu gục ngã. Nhưng, người cậu hôn vẫn thờ ơ, nhìn giống như hợp tác nhưng thực tế là anh ta đang chống cự lại nụ hôn của cậu.

“Thật khó chịu....Tôi....Thật khó chịu....” Bạch Thiệu Lan một bên liếm khắp người Thẩm Lê, một bên hung hăng kéo khóa quần nhưng khi vừa chạm vào, cổ tay cậu lập tức bị nắm chặt, ngăn lại. Cậu đỏ mắt, mặt ửng đỏ nhìn chằm chằm vào Thẩm Lê, tức giận nói: “Đây không phải là điều anh muốn sao! Anh rốt cuộc muốn tôi phải làm như thế nào!”

Thẩm Lê nhìn cậu, đôi mắt trống rỗng sâu thẳm. Bàn tay nóng bỏng để sau cổ ấn đầu cậu xuống lần nữa, cứng rắn, áp mặt cậu xuống đũng quần.

“Không...”

“Nếu cậu không muốn làm cũng được, tôi sẽ ra ngoài ngay bây giờ, cậu ngồi chờ thuốc hết tác dụng đi”, Thẩm Lê nói.

Những giọt nước mắt của Bạch Thiệu Lan cũng nóng bỏng như cơ thể cậu vậy, cậu cảm thấy chỉ một lúc nữa thôi cơ thể cậu nhất định sẽ nổ tung, cậu có chút khao khát muốn bị xâm phạm, giống như những ngày trước đó, không cần phải nỗ lực, bị đè xuống, bị tính khí của anh ta hung hãn xâm phạm. Loại suy nghĩ này khiến cho cậu cảm thấy nhục nhã, tuy một phần suy nghĩ bị thuốc khống chế, nhưng cậu chỉ muốn dọn thổ cho xong vì ý nghĩ dâm dăng của mình.

Không một tên đàn ông bình thường nào lại muốn bản thân bị một kẻ khác đè, cậu biết, bây giờ cậu đang rất mơ hồ, rất không bình thường, mà tên đầu sỏ chính là kẻ đang đứng trước mặt cậu.

“Tôi....Tôi không muốn.....Tôi không muốn....Tôi thích phụ nữ.....” Cậu nhắm mắt lại, lẩm bẩm, tự thôi miên, lừa dối chính bản thân.

Thẩm Lê quay người, nhìn giống như muốn bước ra ngoài. Cơ thể vừa di chuyển, Bạch Thiệu Lan liền quần chặt lấy anh, hơi thở của cậu đang rất nóng, nức nở bên tai Thẩm Lê, anh biết, cậu sắp không chịu đựng được nữa.

“Nếu không ai giúp thì ngày mai cơ thể này nhất định sẽ hỏng thôi, đàn bà? Cậu nghĩ rằng dương vật này của cậu....”

Vừa nói, tay Thẩm Lê liền nắm chặt dương vật đang cương cứng thẳng tắp của cậu. Khoái cảm ập đến, cậu há miệng hét một tiếng, Thẩm Lê ngay lập tức buông ra.

“Cậu cho rằng, đến lúc đó, vật này còn có thể sử dụng sao?”

Hành động này của Thẩm Lê giống như “cọng rơm cuối cùng đè chết một con lạc đà”, hay nói cách khác, Bạch Thiệu Lan đã sớm thỏa hiệp trong lòng, cậu chỉ đang cần một cái cớ để vứt bỏ một chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân.

“Cọng rơm cuối cùng đè chết một con lạc đà”: một câu ngạn ngữ phương Tây, có một người sở hữu một con lạc đà rất nghe lời, ông rất muốn biết rốt cục con lạc đà đó có thể chịu đựng gánh được bao nhiêu rơm rạ, liền bắt đầu đem tất cả rơm rạ chất đầy lên người nó, đến khi chỉ còn lại một cọng rơm cuối cùng. Thấy con lạc đà vẫn đứng yên bất động, ông ta liền ném nốt cọng rơm cuối cùng lên người nó, con lạc đà đã vượt quá sức chịu đựng liền bị cọng rơm cuối cùng đè ngã xuống chết.

→ Suy rộng ra nghĩa là chuyện đã phát triển sắp đến mức cực hạn, nếu cứ tiếp tục kích thích, chỉ cần một yếu tố nhỏ thôi cũng sẽ bộc phát.

Môi Thẩm Lê lập tức nóng lên, anh nhìn thấy khuôn mặt với đôi mắt nhắm nghiền của Bạch Thiệu Lan. Cậu hôn rất mạnh, cắn chặt môi anh, khiến anh cảm thấy có một chút đau đớn. Một lúc sau, nụ hôn của

cậu chuyển đến cổ anh, mút mạnh. Thắm Lê sốt ruột chạm vào tóc cậu. Trước khi kéo cậu ra khỏi cơ thể mình, anh cảm thấy da trên ngực mình thấm đẫm nước. Anh không cần nhìn cũng biết, đó là nước mắt của Bạch Thiệu Lan.

Cánh tay vốn đang định dùng lực lôi cậu ra thì đột nhiên thả lỏng, có lẽ anh không đủ nhẫn tâm.

Một đường hướng xuống phía dưới, cuối cùng đã đến đũng quần. Bạch Thiệu Lan nghẹn ngào một tiếng, đôi mắt đáng thương mở to, nước mắt liên tục chảy xuống. Bạch Thiệu Lan gần như không bao giờ khóc, vì trong hoàn cảnh bình thường, cậu thường bắt nạt người khác, không ai dám bắt nạt cậu. Vậy mà mấy ngày nay, những giọt nước mắt tích cóp trong rất nhiều năm thì nhau chảy ra, hốc mắt đỏ ửng, cậu cảm giác như mắt sắp mù tới nơi, tuy nhiên, khi nhìn lên, Thắm Lê vẫn là một khuôn mặt lạnh lùng và tàn nhẫn. Đối với nước mắt của cậu vô cùng thờ ơ.

Thắt lưng, khóa kéo, quần lót, từng cái một, bị cởi ra thật chậm, một nửa tính khí lộ ra ngoài, kích thước đáng kinh ngạc. Bạch Thiệu Lan lau nước mắt, hít mũi một cái, vẫn cảm thấy có chút không thể chấp nhận được. Nhưng thân thể cậu nóng ran từng đợt, cậu bị hành hạ đến mức sắp điên rồi, dương vật của cậu đã cứng rắn trong một khoảng thời gian rất dài, dịch trắng rỉ ra từ đỉnh nhỏ xuống đất liên tục, không ai vỗ về, bị kìm nén phồng to đến mức sắp nổ tung.

Cậu vươn đầu lưỡi ra, dò xét, liếm thử phần thân.

Không có gì ngon cả.

Sau lần liếm thử nhất, giống như đã vượt qua được rào cản trong lòng, quyết định, há miệng, ngậm vào khéo léo đưa đầy phần đầu.

Tay Thắm Lê đặt ở đỉnh đầu cậu vuốt ve, vô hình chung khiến cho cậu cảm thấy được trấn an. Cậu nhả tính khí ra, muốn đưa mặt qua để cho anh ta sờ, vừa mới động đây, liền bị Thắm Lê túm cổ, buộc cậu phải đối mặt với dương vật của anh.

“Ồ...Khốn kiếp....Biến thái...” Bộ não rơi hỗn loạn, cả cơ thể và tâm trí đều bị tra tấn, nhưng cậu vẫn có thể chửi thề, như thể đã trở thành bản năng. Cậu cảm dương vật to lớn trước mắt, tự động há miệng ngậm vào phần đầu.

Khẩu giao đối với cậu mà nói là một việc hết sức xa lạ, cậu cũng không có để cho đàn bà khẩu giao, hướng chỉ là đàn ông. Cậu không có chút kỹ xảo nào, lúc phun ra nuốt vào tính khí còn lơ đãng vào phần đầu. Thắm Lê bị đau, vỗ vào bả vai cậu, trầm giọng nói: “Thu răng lại”

Đã muốn cậu làm, còn chê cậu làm không tốt, tinh thần căn bản đã không còn rõ ràng nữa, nhưng vẫn có chút nghẹn ngào ủy khuất, có giả đáng thương cũng không có chỗ để dùng.

Cậu cố gắng thu răng lại, động tác phun ra nuốt vào vẫn thô lỗ như cũ, thỉnh thoảng nuốt đến tận cổ họng, cậu cố gắng đè nén cảm giác muốn ói, tiếp tục khẩu giao.

Thắm Lê từ trước đến nay chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhìn cậu phun ra nuốt vào một hồi, liền kêu cậu ngừng lại.

“Tự mình ngồi lên”

Bạch Thiệu Lan lập tức nhả dương vật ra, ngoan ngoãn ngồi trên đùi Thắm Lê. Cơ thể của cậu nóng kinh người, lúc khẩu giao nước miếng tràn ra bên ngoài miệng, không biết có phải do thuốc hay không, cậu ngoan ngoãn giống như một con mèo, vùi đầu vào hõm cổ Thắm Lê, khẽ cắn vào phần da ở cổ, eo vặn vẹo, cố gắng cọ vào anh.

Thắm Lê đưa ngón tay xuống dò xét miệng huyết, cảm nhận được cơ thể cậu lập tức dao động, miệng huyết lập tức co rút lại. Trong cơ thể cậu quả thật rất nóng, hơi đi vào một chút đã gần như đốt cháy đầu ngón tay anh. Bạch Thiệu Lan ôm bả vai anh, chủ động ngồi xuống một chút, để ngón tay anh đi vào sâu hơn. Bên trong co rút, hút cắn lấy ngón tay, anh đi vào sâu một chút, Bạch Thiệu Lan khẽ hét lên, anh rút ra cọ sát phần ngoài thì cậu lại biến thành ủy khuất, nghẹn ngào.

Cậu quả thật dâm đang kinh người, Thắm Lê nghĩ, thuốc này đúng là không phải thứ tốt lành gì.

“Mau....Mau vào....” Hai ngón tay hoàn toàn không thỏa mãn được dục vọng của cậu, cậu nhớ, nhớ dương vật to lớn của anh ta, nhớ cảm giác anh ta thô bạo ra vào trong cậu. Hiện tại, cậu không cảm thấy nhục nhã hay xấu hổ nữa, cậu chỉ biết rằng cậu đang rất khó chịu, cậu không thể chịu đựng được nữa. Cậu liền đẩy ngón tay đang mở rộng hậu huyệt ra, nắm lấy tính khí của Thẩm Lê để ngay miệng huyệt ngồi xuống.

Cảm giác thoải mái khi cơ thể được lấp đầy khiến cậu sướng đến phát khóc, thỏa mãn kêu một tiếng, một chút lý trí còn sót lại cũng bị dục vọng đánh bại. Không đợi Thẩm Lê di chuyển, cậu đã tự mình chuyển động lên xuống, cắn chặt lấy dương vật, thăm dò thử tìm điểm nhạy cảm, biểu cảm say đắm trầm luân, khiến Thẩm Lê cảm thấy người trước mặt thật xa lạ.

Nhiệt độ sau huyệt nóng bỏng khiến Thẩm Lê không tự chủ được khẽ thở dốc một tiếng, đường ruột chặt hẹp vững vàng bám chặt vào dương vật, cắn chặt đến mức khiến da đầu anh tê dại. Anh nhắm mắt lại, không nhìn động tác dâm dăng của người trong ngực, suy nghĩ.

Khoái cảm tình dục rất mãnh liệt, âm thanh thể xác va chạm vang lên rất rõ ràng, tiếng nước rút ra cắm vào âm mỵ. Trước mắt Thẩm Lê tối đen, trống rỗng, chỉ yên lặng nhắm mắt cảm nhận cơ thể nóng như lửa của Bạch Thiệu Lan, một lúc sau, nghe được tiếng thở dốc cao vút của Bạch Thiệu Lan bên tai, anh cảm thấy hơi ồn ào, trên môi truyền đến cảm giác mềm mại, cậu hôn lên môi anh.

Hiện tại nên cảm thấy thế nào đây, anh cùng tên thiếu gia nhà giàu này quần quít, môi chạm môi, hạ thân anh dính vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cậu, anh nghe được tiếng khóc sùi sụt rên rỉ của cậu, anh không thể tự lừa dối mình —

Vì anh rất tỉnh táo.

Anh đem tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong cơ thể cậu, nghe được tiếng rên rỉ thỏa mãn của cậu, đáy lòng lập tức lạnh như băng.

8. Chương 8

Editor: Di

Đen tối. Cả thế giới tối đen và ngột ngạt. Chỉ có khuôn mặt Chu Kinh đang lơ lửng trước mắt, môi mấp máy, nói.

“Hình như cô ta có bạn trai rồi, tôi có đi điều tra một chút, anh ta chỉ là giám đốc của một quán rượu, tên là....”

Anh ta tên gì? Mau nói cho tôi biết, mau lên!

“Tên....”

Bạch Thiệu Lan nhú chân mày, vênh lỗ tai lên, cố gắng nghe rõ, để cho hắn nói hết.

“Tên là Thẩm Lê.”

Cái tên vừa lóe lên trong tâm trí cậu, ngay lập tức cậu ngồi dậy với đôi mắt mở to, miệng mở to thở hổn hển, run sợ.

“Thẩm Lê, Thẩm Lê....Đúng, bạn trai Tần Tư Nhiên, là anh ta, anh ta là Thẩm Lê....”

Trước mắt vẫn tối đen, cậu mơ hồ nhìn xung quang, phát hiện đèn sợi đốt đã bị tắt.

Ánh mắt vẫn chưa thích nghi được với bóng tối nhất thời không nhìn rõ được xung quanh. Không khí đặc quánh âm u khiến cậu khó thở. Cậu nhớ lại một thứ dường như đã bị lãng quên trong một thời gian dài. Cậu khóc trong bóng tối, lúc còn nhỏ, nghẹt thở, sự tra tấn gấp đôi về tinh thần và thể xác khiến cậu bất tỉnh trước khi được cứu. Sau bao nhiêu năm kiêu ngạo, cậu thực sự nghĩ rằng mình đã quên đi những nỗi sợ hãi này.

Cơ thể hoảng loạn không khống chế được sự run rẩy. Xung quanh quá im lặng và tàn nhẫn. Cậu kéo sợi xích, đập vào tường và hét lên: “Cứu tôi với! Giúp tôi với! Thẩm Lê!Giúp tôi với ... tôi sợ! Thẩm Lê! Thẩm Lê...”

Não bị bao phủ bởi những cái bóng to lớn bất ngờ, cơ thể mất đi cảm giác. Mặc dù bức tường được phủ một miếng bọt biển mỏng, nó vẫn không thể cường lại sức mạnh của cậu, âm thanh nặng nề liên tiếp vang lên.

Cậu thực sự....Rất sợ bóng tối.

Bóng tối dường như lấp đầy mũi và miệng cậu, mặt cậu đỏ ửng, không thể thở. Cậu nghĩ rằng có lẽ cậu sẽ chết trong bóng tối im lặng này. Lúc này, cậu vẫn không mồn hối tiếc, ân hận về những sai lầm của bản thân. Cậu chỉ nhìn chằm chằm vào cánh cửa, không biết mình đang mong chờ điều gì.

Tiếng mở cửa, dáng người cao lớn, tiếng bước chân rất nhẹ.

Ánh đèn sáng chói.

Oxy như tràn vào phổi, cơ thể đột nhiên trở nên nhẹ nhàng. Cậu thở hổn hển, suy nghĩ: Được cứu rồi.

Thẩm Lê dần dần đến gần, khuôn mặt bị ngược sáng, không thể nhìn rõ sắc mặt. Khi Bạch Thiệu Lan hồi phục tinh thần, cả người cậu cũng đã treo trên người Thẩm Lê.

Sự quen thuộc từ mùi thơm đến nhiệt độ cơ thể, người từng khiến cậu sợ hãi đến phát run, bây giờ khi ở bên cạnh, cậu lại cảm thấy vô cùng an tâm.

Được cứu rồi, sống rồi.

“Cậu phát điên cái gì vậy?” Giọng nói thiếu kiên nhẫn, đặt tay lên eo, muốn kéo cậu ra thì cậu lại càng ôm chặt hơn. Thẩm Lê nhú mày: “Mảnh mồi hả?”

Thân thể trần truồng của Bạch Thiệu Lan dán chặt lấy Thẩm Lê, cậu hốt hoảng ủy khuất khi bị một lực kéo ra, cậu đã khóc trước mặt anh ta rất nhiều lần, bây giờ tỏ ra đáng thương thêm cũng không ngại.

“Tôi sợ....Đừng đẩy tôi ra, tôi không gạt anh, tôi sợ....”

Thẩm Lê cũng không rảnh đi dỗ cậu, vừa định dùng bạo lực, cậu liền nói một cách đáng thương: “Tôi đã từng bị nhốt trong tủ khóa và ghệt thở đến ngất xỉu....”

Thẩm Lê hạ tay xuống.

“Lúc tôi sáu tuổi, tôi được mẹ dẫn đi đến nhà của người khác. Họ có một cậu bé lớn hơn tôi một chút. Lúc đó tôi không có bạn bè, cậu bé đó rất nhiệt tình với tôi, lúc đó tôi rất vui..... “

“Tôi không muốn nghe”. Thẩm Lê lạnh lùng cắt ngang, nhưng cũng không có đẩy cậu ra.

“....Anh.....Tại sao anh lại như vậy....”

Cậu lại tiếp tục khóc, hình như là bị dọa sợ, ôm chặt Thẩm Lê không buông, anh có kéo cách mấy cũng vô dụng. Thẩm Lê thờ ơ đứng đó, giống như pho tượng, bất động. Bạch Thiệu Lan vẫn còn thút thít trách anh mấy ngày nay không có nhân tính.

“Anh muốn tôi ân hận, anh nói tôi xấu xa, anh so với tôi còn xấu xa hơn! Anh cưỡng hiếp tôi, bắt tôi uống thuốc, bắt tôi khẩu....giao... Tôi tuy ức hiếp người khác nhưng chưa bao giờ làm như vậy, anh chỉ cho tôi một bữa ăn rẻ tiền. Tôi không thích ăn mì hay húp cháo! Tôi đối với phụ nữ rất hào phóng. Anh thật biến thái. Anh chỉ muốn hành hạ tôi. Ngay cả nói cũng không cho. Tôi không sống như vậy được..... “

Âm thanh khóc lóc ngày càng lớn, nước mắt không tốn tiền nên cứ liên tục rơi xuống, Thẩm Lê hờ hững nhìn xuống khuôn mặt đỏ bừng, mặt không chút biến sắc nói: “Cậu có biết Tư Nhiên đã chết?”

Tiếng khóc hơi ngừng, giống như gặp đèn đỏ thắng gấp, đột ngột im lặng.

“Anh.....nói gì?”

Thẩm Lê đẩy cậu ra, nhìn cậu ngây ngốc ngã xuống giường, mặt lạnh tanh không nói gì.

Nói tới đây, anh cảm thấy cũng đủ rồi.

“Chờ một chút....Anh nói cho rõ ràng, cô ấy chết như thế nào? Làm sao có thể? Tại sao tôi lại không biết? Anh đang gạt tôi? Anh đang gạt tôi có đúng không! Anh đừng đi, nói cho rõ ràng...”. Bạch Thiệu Lan vừa kịp tiêu hóa thông tin thì thấy Thẩm Lê đã quay đầu đi ra ngoài. Cậu muốn bắt được anh ta, muốn anh ta nói rõ ràng mọi chuyện, cổ chân đột ngột bị kéo lại, đau xót, tiếng xích sắt thanh thúy lạnh như băng vang lên.

“Thẩm Lê! Khốn kiếp, anh nói cho rõ ràng đã! Tôi không có, tôi không có làm hại mạng sống của cô ấy, tôi chẳng qua chỉ, chỉ.....”

Cậu tự mình lẩm bẩm, tiếng nói dần im bật, ánh mắt mất tiêu cự, té xuống đất. Nên nói như thế nào? Chỉ là cái gì? Chỉ bỏ thuốc cô ấy? Chỉ không để ý đến sự kháng cự cùng không nguyện ý của cô lúc cùng cậu quan hệ....?

Cậu đột nhiên hiểu được mục đích thực sự của việc cầm tù này. Tấn công tình dục, cho uống thuốc, chà đạp lên nhân phẩm của cậu, đó không phải là những gì cậu đã làm với Tần Tư Nhiên lúc đó sao? Nỗi đau của cô, nỗi sợ hãi của cô, Thẩm Lê bắt anh phải trải qua những thứ đó...

Nhưng cậu thật sự không hiểu tại sao Tần Tư Nhiên lại chết, sau lần đó cậu không nghe được tin gì từ cô, cũng chưa từng nhìn thấy cô thêm lần nào nữa, sao có thể hại cô mất mạng chứ?

Theo suy nghĩ trước đây của cậu, cậu nghĩ, sau đêm đó Tần Tư Nhiên không chịu đựng được đã nói chia tay Thẩm Lê, nên Thẩm Lê trối cậu lại để trả thù.

Nhưng theo như anh ta nói, Tần Tư Nhiên thực sự đã chết ...

Cô ấy thực sự đã chết ...

Tất cả những lời buộc tội của cậu giống như một câu truyện hài. Cậu đã làm hại mạng sống của một người vì những ham muốn ích kỷ của chính mình, có khi còn rất nhiều người đã bị cậu làm tổn thương. Thẩm Lê đối với cậu như vậy, không phải là tổn hại cậu sao? Nếu đó là cậu, thì chắc chắn cậu sẽ không buông tay kẻ đã giết người yêu của mình. Đây là những gì cậu xứng đáng phải chịu.

Bạch Thiệu Lan cảm thấy trái tim bất chợt gào thét, lương tâm bằng giá của cậu bị đập mạnh, sự áy náy ghim chặt cậu xuống, cậu bịt chặt tai lại, co rút cơ thể, cảnh tượng quá khứ trôi qua, nụ cười, cái nhăn mày của Tần Tư Nhiên, rất rõ ràng.

Ân hận, Thẩm Lê đã từng nói qua hai lần, anh muốn cậu ân hận, sự phản kháng của cậu lại hiện rõ trên mặt. Mà hiện tại, Thẩm Lê không hề nhắc lại hai chữ ân hận, cậu không cách nào kiềm chế tự mình chìm trong sự hổ thẹn.

Tất cả tội ác cậu đã phạm phải trong quá khứ phải do chính cậu tự gánh chịu. Không có ngoại lệ.

9. Chương 9

Editor: Di

Gần đây Thẩm Lê lại tiếp tục trốn tránh cậu.

Không, chính xác hơn là lạnh nhạt, hoặc là....chiến tranh lạnh? Thẩm Lê đang chiến tranh lạnh với cậu.

Lúc đầu, vì tâm trạng giảm sút nên Bạch Thiệu Lan không dám bắt chuyện với Thẩm Lê, sau một khoảng thời gian dài, cậu cảm thấy như đang bị giày vò, không thể chịu đựng được. Xung quanh vắng vẻ yên tĩnh, không phân biệt được ngày hay đêm, chỉ có duy nhất cậu là sinh vật sống, không thể nói chuyện với bất cứ ai. Cậu nói xin lỗi Thẩm Lê, ăn năn, cầu xin anh ta tha thứ, nhưng tất cả đều vô dụng. Biểu hiện của Thẩm Lê luôn lạnh nhạt, giống như một người không có linh hồn.

Bồn rửa được nối với vòi nước, lực nước chảy mạnh, bắn tung tóe, bên trên là gương treo tường hình vuông, phản chiếu khuôn mặt một người đàn ông tái nhợt, xanh xao.

Trong phạm vi mà Bạch Thiệu Lan có thể di chuyển, các nhu yếu phẩm cơ bản hàng ngày đều có sẵn, ngoại trừ việc thiếu những thứ sắc bén như dao cạo râu. Cậu đã không cạo râu trong nhiều ngày, mặc dù bộ râu của cậu mọc rất chậm, nhưng cũng đã dài ra được một đoạn. Cậu ngáy người nhìn chăm chăm vào người lạ trong gương, đáy lòng bị đè nén khó thở.

Mấy ngày rồi, không biết. Cậu không biết mình đã biến mất và bị cầm tù bao lâu. Ánh sáng sợi đốt luôn luôn là mặt trời và mặt trăng của cậu. Cậu như thể đã trải qua một thế kỷ dài ở dưới tầng hầm này.

Dường như có tiếng bước chân, rất nhẹ, nhưng cậu nghe được, cậu càng ngày càng nhạy cảm với tiếng bước chân của Thẩm Lê. Lúc mới bắt đầu bị cầm tù, cậu chỉ mong khi Thẩm Lê đến cậu có thể trốn được vào một chỗ nào đó. Nhưng bây giờ, mọi chuyện hình như đã thay đổi, cậu chỉ ước gì nghe được tiếng bước chân của Thẩm Lê, thỉnh thoảng khi không chịu nổi sự vắng lặng, cô đơn, cậu sẽ hét to, đập vào tường, hy vọng Thẩm Lê có thể bước xuống tầng hầm. Chỉ cần dừng để cho cậu một mình ở đây, anh ta muốn làm gì cậu cũng được.

Con người thật sự rất yếu đuối, yếu đuối đến mức chỉ cần cô đơn là đủ để đánh đổ tâm lý của một người.

Cửa mở ra, cậu quay đầu lại, nhìn chăm chú vào Thẩm Lê, chính cậu cũng không biết ánh mắt hiện tại của mình rất nóng bỏng.

Trên tay Thẩm Lê cầm một con dao cạo cùng bột cạo râu, sắc mặt vẫn thẫn thờ nhìn cậu, bước tới.

“Anh....Anh đến....” Giọng Bạch Thiệu Lan hơi khàn, âm thanh có chút sợ hãi.

“Ừ.” Thẩm Lê nói, “Cậu nên cạo râu.”

“Tôi...”

“Rửa mặt sạch sẽ trước đi.”

Bạch Thiệu Lan thu ánh mắt lại, nhanh chóng rửa mặt, tựa như sợ Thẩm Lê đột nhiên biến mất, chưa kịp lau khô mặt đã ngẩng đầu lên, tiếp tục nhìn chăm chăm Thẩm Lê.

Bàn tay ấm áp của Thẩm Lê chạm vào cằm cậu, Bạch Thiệu Lan chợt ngẩn ra.

Kể từ lần nói đến chuyện Tần Tư Nhiên đã chết, Thẩm Lê chưa bao giờ chạm vào cậu. Đột nhiên hôm nay tiếp xúc với anh ta khiến cho đáy lòng cậu dâng lên một loại cảm giác an tâm, giống như lục bình trôi dạt tìm được một chỗ để ở.

“Không nên cử động.” Giọng nói của Thẩm Lê trầm mạnh, rất dễ nhận ra. Một tay Thẩm Lê cầm cái cằm trắng nhợt của cậu, tay kia dùng dao cạo sắc bén, cẩn thận cạo dọc theo đường viền mỏng manh.

Mùi hương, trên người Thẩm Lê vẫn là mùi hương mà cậu quen thuộc trong mấy ngày qua. Bạch Thiệu Lan nhắm mắt lại, yên lặng, có chút bối rối, cố gắng hít sâu, cảm nhận mùi hương này. Cậu nhớ đến những lúc mình chống cự, sợ hãi, những lúc căng thẳng, suy nghĩ xem nên thỏa hiệp hay giữ vững quan điểm đối với Thẩm Lê, đột nhiên, cảm giác râu đã được cạo sạch, nhiệt độ ấm áp khiến cậu an tâm từ bàn tay Thẩm Lê sắp rời khỏi, ném đi những suy nghĩ hồi nãy, cố gắng nắm chặt lấy cổ tay của Thẩm Lê.

“Anh....”

Thẩm Lê chưa kịp nói, môi anh đã bị chặn lại, anh có chút kinh ngạc, Bạch Thiệu Lan hôn kịch liệt, cơ thể gầy gò trần trụi treo lên người anh, hai tay ôm cổ theo đường viền cổ áo.

“Cho tôi....” Lúc trước cậu la hét, kêu trời trách đất, đau buồn tuyệt vọng vì sự cương trực nam tính của mình đã bị chà đạp, nhưng ngày qua ngày, bị xâm phạm hết lần này đến lần khác, đột nhiên lòng cậu bỗng nhẹ bẫng. Cậu biết, cậu đã buông xuống, có lẽ là tôn nghiêm, có lẽ là một số quan niệm cố chấp. Cậu bị ép buộc phải bước ra khỏi những đạo lý, bỏ đi sự trung thành với giới tính trước kia của mình, không cách nào phản kháng.

Thẩm Lê kéo cậu ra, biểu tình không có hứng thú. Nhưng, cậu cần, cơ thể cậu bị trói buộc bởi xiềng xích, phía sau trống trải, cậu cần bộ phận sinh dục to lớn và nóng bỏng của anh ta lấp đầy sự trống rỗng đó. Cậu muốn anh ta làm cậu, mạnh mẽ ôm hôn cậu, hạ thân không ngừng ra vào bên trong cậu, dần vật cậu đến khi mất cậu ửng đỏ.

Cậu sắp điên rồi, sắp điên thật rồi.

Tay Thẩm Lê vừa nãy còn cố gắng kéo cậu ra, bây giờ lại đặt trên vòng eo tái nhợt của cậu, hùa theo.

Được đáp lại, trong lòng Bạch Thiệu Lan có chút thích thú mừng rỡ, trực tiếp dùng tay cởi thắt lưng của Thẩm Lê, đem vật to lớn sắp thức tỉnh ẩn núp bên trong lôi ra ngoài. Bạch Thiệu Lan trần truồng, lòng bàn tay Thẩm Lê trượt xuống, nhanh chóng di chuyển đến mông nhỏ, chặt chẽ. Hơi vuốt ve một lúc, anh đâm vào phía sau một đôt ngón tay.

Cậu khẽ hừ một tiếng, yếu đuối thuận theo. Thẩm Lê tựa hồ cũng không muốn nói chuyện với cậu, ngón tay nhanh chóng đưa sâu vào trong huyết mở rộng, có chút thô lỗ làm qua loa. Bạch Thiệu Lan cố gắng kìm nén sự khó chịu, đợi đến khi đã được mở rộng hoàn toàn, dương vật to lớn để ngay miệng huyết, cậu đột nhiên hốt hoảng cứng người lại.

Quả nhiên, cho dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi Thẩm Lê sắp vào, cậu vẫn có chút bài xích.

Không sao, chắc là có thể khắc phục được, cậu nghĩ.

Dương vật bất chợt đẩy sâu vào hậu huyết, Bạch Thiệu Lan không kiềm chế được, hét lên, cắn môi dưới, cố gắng thả lỏng bắp đùi căng chặt, nhưng huyết phía sau vẫn không thể thả lỏng, cắn chặt lấy dương vật, khiến cho Thẩm Lê có chút không di chuyển được.

Thẩm Lê thở hổn hển một lúc, hơi nóng phả ra bên tai Bạch Thiệu Lan.

Bên tai chợt nóng lên, khiến cậu tê dại, có lẽ lúc làm tình cơ thể rất nhạy cảm và hưng phấn. Tiếng thở dốc của Thẩm Lê bên tai khiến trái tim cậu mãi cảm đập mạnh.

“Bốp!” Âm thanh tát vang lên rất rõ ràng, mông truyền tới cảm giác đau đốn, Bạch Thiệu Lan nghẹn ngào ủy khuất, oan ức nhìn Thẩm Lê.

“Muốn làm thì thả lỏng, nếu không muốn làm thì để tôi ra ngoài.” Rõ ràng là hai cơ thể đang dây dưa thân mật, nhưng âm thanh lạnh lẽo, hờ hững của Thẩm Lê thật tương phản với dương vật to lớn nóng bỏng như lửa của anh. Sự tương phản này khiến cho nhịp tim đập mạnh mẽ mất kiểm soát dần bình tĩnh lại, cảm giác đau đốn, lạnh lẽo lại tràn ngập.

Chuyện gì đang xảy ra với cậu? Bạch Thiệu Lan trợn tròn mắt, mờ mịt suy nghĩ.

Hạ thân còn đang ngâm dương vật to lớn cứng rắn của anh ta, sự sợ hãi vừa rồi cũng là thật, thậm chí bây giờ, ngoại trừ áy náy, còn có chút mong đợi, mong đợi cái gì, lúc trước cậu không dám nghĩ nhiều, nhưng bây giờ lại đột nhiên rõ ràng.

Cậu cảm nhận được sự tuyệt vọng tràn trề, số phận đang trêu đùa cậu sao...

Cậu, dường như đã thích Thẩm Lê.

10. Chương 10

Editor: Di

Cảm giác được hậu huyết dần dần buông lỏng, Thẩm Lê ngay lập tức đâm thẳng, đưa toàn bộ vào.

“A!” Sắc mặt Bạch Thiệu Lan tái nhợt, sợ hãi kêu một tiếng, gắt gao nắm chặt áo của Thẩm Lê, thân thể run rẩy, nhỏ giọng nói: “Đau...”

Ngoài miệng nói đau nhưng thân thể không hề kháng cự. Thẩm Lê tựa hồ cũng không muốn quan tâm đến việc biểu cảm thay đổi liên tục của cậu. Lòng bàn tay anh khẽ vuốt ve phần eo trắng mềm mại, hơi lạnh của cậu, nhưng đường ruột bên trong cắn chặt lấy anh lại nóng kinh người, giống như muốn đốt cháy anh.

Duy trì tư thế rút ra cắm vào chậm rãi một lúc, không đợi Bạch Thiệu Lan yêu cầu, Thẩm Lê liền từ từ rút ra một đoạn rồi mạnh mẽ cắm sâu vào.

“Ách....A!” Bạch Thiệu Lan không kịp đề phòng, bị bất ngờ bởi động tác đâm sâu của anh, sợ hãi kêu lên, lúc dương vật ma sát ra vào cảm giác rất tinh tế, phồng, đau, mang theo khoái cảm kỳ lạ. Trong lúc bị hưng hăng đâm vào mấy chục lần, cậu xót xa khi thấy Thẩm Lê không hề thương tiếc cậu, cậu nhận được khoái cảm từ việc làm tình, nhưng khi nhìn vào khuôn mặt Thẩm Lê, cậu cảm thấy có chút tình yêu nhỏ bé.

Không còn hoảng hốt, lo sợ, mà là cảm giác ngọt ngào có chút khổ sở, giống như quá trình lúc rơi xuống từ vách đá, lơ lửng, là khoảnh khắc tự do nhất trong cuộc sống, nhưng tiếp theo sẽ là nỗi sợ bị thịt nát xương tan.

Chất dịch cơ thể tiết ra, dương vật dễ dàng ra vào, càng lúc càng nhanh, âm thanh va chạm thể xác vang dội, Bạch Thiệu Lan vô ý thức hôn cổ Thẩm Lê, dùng sức, để lại dấu hôn, giống như là ký hiệu của sự sở hữu. Thẩm Lê cũng mặc kệ cậu, cố hết sức đem tính khí đâm mạnh vào chỗ sâu nhất, mục đích là để phát tiết tình dục còn mang theo một chút oán hận.

Thích phụ nữ sao? Đây là nguồn gốc của tội lỗi. Nếu không, thì cô ấy sẽ không bị tổn hại. Nếu Thẩm Lê trừng phạt cậu, tốt nhất là tiêu diệt cậu từ gốc rễ, để cậu bất lực ...

Bạch Thiệu Lan cố gắng uốn thẳng lưng để tiếp nhận sự va chạm mạnh mẽ vào sâu của Thẩm Lê, trước khi bị Thẩm Lê cưỡng gian, cậu chưa bao giờ quan hệ với người cùng giới, thậm chí cậu cũng không thích bắt tay, chỉ khi nào cần mới tình nguyện đưa tay ra. Cho nên đối với việc bản thân bị đè, cậu chắc chắn không nghĩ tới, cậu không có kinh nghiệm, chỉ tuân theo bản năng. Cơ thể cậu không quen bị đàn ông thao túng, nhưng trái tim cậu có thể quen với nó. Giống như suy nghĩ về việc làm tình với một người đàn ông khiến cậu kinh tởm. Đối với Thẩm Lê, cậu có thể vượt qua sự chán ghét, chủ động hôn anh ta, kìm nén ý nghĩ trốn thoát, mở rộng cơ thể và để anh ta xâm chiếm.

Tiếp tục bị đâm sâu vào, cậu có chút chịu không nổi, dương vật Thẩm Lê so với trung bình thì lớn hơn một chút, mỗi lần đi vào sẽ khiến cậu cảm thấy sợ hãi nhưng cũng rất thỏa mãn. Cậu ngửa cổ lên, âm hành tiến sâu, cậu nức nở, đứt quãng kêu.

“Chậm một chút....Chậm....” Cậu mê loạn hét lên, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, dương vật cương cứng sắp bắn ở phía trước được một bàn tay ấm áp nắm lấy, cảm giác sung sướng không thể kiểm soát được dồn lên não, còn chưa kịp phản ứng, cậu cảm thấy bàn tay càng nắm chặt hơn, không có ý định dừng lại. Cảm giác đau thấu tim truyền tới, ngay cả phía sau cũng bớt đi một chút sung sướng, cậu giãy giụa, nhìn thấy sự dữ tợn trong mắt Thẩm Lê, đáy lòng như rút xuống hầm băng.

Tại sao cậu có thể quên, cho dù là thích Thẩm Lê, cũng không nên bỏ đi sự đề phòng, anh ta rất hận cậu, hận đến mức chỉ muốn giết chết cậu.

“Buông ra....Buông ra! A! Đau! Tôi đau....Ồ....Anh buông ra!” Cậu bị nắm lúc dương vật sắp bắn, đó không phải an ủi mà là hành hạ. Thẩm Lê còn đang nhanh chóng ra vào phía sau, nhưng một chút khoái cảm cậu cũng không cảm nhận được, chỉ có cảm giác đau đớn khi dương vật bị nắm chặt.

“Dừng! Anh điên sao! Buông ra! Tôi muốn bắn! Nếu không sẽ hư mất!” Đau đớn ngày càng kịch liệt, cậu bắt đầu giãy giụa theo bản năng, đâm loạn xạ vào Thẩm Lê. Cảm giác đau đớn tiếp tục xông lên đến não, cảm tưởng như cậu sắp bị anh ta làm gãy rồi. Mồ hôi đổ đầy trên trán, từ tiếng cầu xin buông ra biến thành cứu mạng, nước mắt cũng chảy xuống, đỏ cả mặt.

“Hư không tốt sao?” Trong phút chốc, Thẩm Lê lại tiếp tục nói, “Nếu hư thì cậu sẽ không thể đi làm hại người khác được nữa.”

Quả nhiên, vẫn còn rất hận. Cậu đau đến mức da đầu tê dại, cảm thấy rằng hôm nay mình sẽ bị phế thật rồi, đột nhiên phía trước được thả lỏng, chất dịch được bắn ra, mềm nhũn, không chút sức lực rũ xuống, tất nhiên là đã bị thương nặng, cả cây đều đỏ ửng.

Cậu há miệng thở hổn hển, toàn thân mềm nhũn, xung quanh như hóa đen, dựa cả cơ thể vào người Thẩm Lê.

Cơ thể đang chịu sự đau đớn không hề muốn ngồi dậy, đột nhiên ý thức được tính khí đang chôn sâu ở phía sau không hề rút ra, thậm chí còn đang tiếp tục ra vào. Sau khi bị ngược đãi vô cùng đau đớn, cậu cũng không còn ham muốn tình dục nữa. Nhưng...nếu như Thẩm Lê đi rồi, cậu sẽ phải tiếp tục ở lại tầng hầm yên lặng này, cậu nghĩ, cậu không sợ Thẩm Lê, cậu sợ cô đơn.

Tính khí rút ra được một nửa, chậm rãi đâm vào, Bạch Thiệu Lan lấy lại một chút sức lực, dùng cánh tay mỗi nhừ nắm lấy bả vai Thẩm Lê, mặc cho anh ta tiếp tục, thấp giọng sụt sùi khóc.

Tại sao cậu lại rơi vào hoàn cảnh như thế này? Rất hèn mọn, có thể sẽ bị tổn thương, thậm chí nếu Thẩm Lê mất hứng, có khi sẽ muốn giết chết cậu. Nhưng, cậu vẫn ngu ngốc không muốn anh ta rời khỏi đây, chỉ hy vọng anh ta có thể ở lại lâu hơn một chút.

Thẩm Lê một bên nhanh chóng đâm rút, một bên lặng lẽ nghe tiếng rên rỉ khóc lóc nghẹn ngào bên tai, rốt cuộc anh cũng ý thức được Bạch Thiệu Lan hình như không ổn, cho dù bị đối xử tồi tệ như vậy, cũng không hề nổi giận, không mắng chửi người, thậm chí không hề trốn tránh sợ hãi, chỉ ôm anh thật chặt, ôn hòa mặc kệ anh làm gì cũng được.

Đột nhiên anh cảm thấy trong lòng có chút mâu thuẫn, phức tạp, để áp chế sự phức tạp trong lòng, Thẩm Lê không thể làm gì khác ngoài việc ngày càng đâm sâu vào, mặc dù người trong ngực không còn sức lực, không di chuyển được nữa, anh vẫn tự mình phát tiết dục vọng.

Tiếng thân thể va chạm, tiếng khóc nức nở, quất quít với nhau, vang vọng cả căn phòng, khiến Thẩm Lê cảm thấy phiền lòng. Thẩm Lê mất hứng, rút ra cắm vào mấy chục lần rồi qua loa bắn vào trong cơ thể cậu. Anh biết sau khi dương vật bị ngược đãi thì Bạch Thiệu Lan cũng không cảm nhận được khoái cảm nữa, nhưng vẫn khôn khéo cắn chặt lấy dương vật của anh, cố gắng để anh hài lòng.

Không khí bùng cháy khi này đã nguội dần. Thẩm Lê sau khi bắn xong, mới vừa cử động một chút thì thấy cả cơ thể đang bị ràng buộc. Bạch Thiệu Lan vẫn ôm chặt lấy anh, mặt vùi vào cổ anh, nói với giọng mũi, “Đừng đi.....đừng đi,...ở lại thêm một chút nữa thôi, nói chuyện,..nói chuyện với tôi có được không?”

Thẩm Lê thử đẩy một chút, không đẩy ra được, anh có chút buồn bực, Trước đó, anh căm ghét Bạch Thiệu Lan, ngay cả khi anh thực sự hành hạ cậu, anh cũng không cảm thấy khó xử. Nhưng ngay lúc này, Bạch Thiệu Lan đang khóc, cậu lộ đôi mắt tuyệt vọng, anh liền nói lỏng tay, không thể giải thích được hành động của mình.

Ngay lúc này, Thẩm Lê rất bất mãn với chính mình, anh, quả nhiên là vẫn chưa đủ ác độc.

Bạch Thiệu Lan gắt gao ôm chặt anh, dương vật đã mềm xuống của anh vẫn chưa có rút ra khỏi miệng huyệt. Thẩm Lê vừa không kiên quyết sử dụng bạo lực nữa, liền nghe thấy giọng nói của Bạch Thiệu Lan: “Thật xin lỗi, thật.....Tôi không nghĩ là bản thân đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng như vậy, tôi không biết....Cô ấy chết.....Thật xin lỗi.....Cầu xin anh, cho tôi một cơ hội để sửa sai, có thể tha thứ cho tôi được không?”

Cơ thể cùng không khí xung quanh Thẩm Lê bất chợt lạnh xuống, anh bị những lời nói này thức tỉnh. Đúng vậy, Bạch Thiệu Lan là ai, là kẻ thù của anh, là kẻ đầu sỏ đã giết chết người yêu của anh, cậu ta còn mặt mũi cầu xin tha thứ? Một mạng người, một câu xin lỗi là có thể bỏ qua sao?

Không, không ai có tư cách thay thế Tự Nhiên tha thứ cho Bạch Thiệu Lan, cô ấy đã chết, cho dù anh là người thân mật với cô nhất khi cô còn sống, cũng không có tư cách, thay cô ấy tha thứ cho Bạch Thiệu Lan.

11. Chương 11

Editor: Di

Dương vật dần dần rút ra ngoài, cả cơ thể lẫn trong lòng đều trống rỗng.

Bạch Thiệu Lan khản trương, lo lắng kêu: “Thẩm Lê....”

Ánh mắt Thẩm Lê lạnh đi, biểu cảm hiện tại so với lúc trước vẫn thản thờ nhưng thêm một phần thương tâm, cứng rắn, lạnh nhạt, nhìn thấy nét mặt của anh, trong lòng Bạch Thiệu Lan lạnh đi một nửa.

“Cậu không có tư cách cầu xin tha thứ.” Thẩm Lê nói, “Chính cậu đã gián tiếp hại chết Tư Nhiên, cô ấy đã chết rồi, có tha thứ cũng vô dụng.”

Nói xong, anh cũng không nhìn nét mặt của Bạch Thiệu Lan, dùng sức đẩy cậu ra, không chút do dự quay đầu bước ra ngoài.

Bạch Thiệu Lan ngồi tại chỗ run sợ một lúc lâu, tâm trí trống rỗng.

Đây là kết quả mà cậu đã sớm dự đoán trước, nhưng khi nó xảy ra, lực sát thương không hề giảm mà còn khiến cậu đau đớn triệt để hơn. Tại sao cậu lại thích anh ta chứ? Có lẽ việc cầm tù này không phải là hình phạt nặng nhất với cậu, thân thể bị hành hạ, cảm giác đau đớn, có cái nào so được với sự tuyệt vọng, khổ sở, chật vật trong lòng? Có khi đó mới chính là sự trừng phạt chân chính, cho dù là ân hận, mong muốn chuộc tội, áy náy cũng không sánh được với cảm giác rung động dây dưa, vướng mắc.

Cậu thực sự thích Thẩm Lê trong khoảng thời gian bị cầm tù.

Không biết qua bao lâu, giống như không có ý thức, một cái xác biết đi, cậu nằm trên giường, mơ hồ ngủ.

Cậu nằm mơ.

Tiếng còi báo động trong giấc mơ vô cùng gay gắt. Khuôn mặt lo lắng của ba mẹ có phần bị bóp méo trong ánh đèn xen kẽ màu đỏ và màu xanh. Họ chạy đến bên cạnh và áp úng. Thẩm Lê đứng bên cạnh cậu, đôi mắt dịu dàng và trù mến, anh nói: “Gia đình cậu ở đây rồi, cuối cùng cậu cũng được tự do, vui vẻ chứ?”

Bạch Thiệu Lan lắc đầu hoảng loạn, do bị giam cầm quá lâu, thế giới bên ngoài đột nhiên trở nên kỳ lạ, khiến cậu cảm thấy nguy hiểm và bối rối. Cậu muốn quay lại nơi đó – quay trở lại tầng hầm, một nơi yên tĩnh. Có cảm giác an toàn kỳ lạ, ít nhất là ở đó, thỉnh thoảng, cậu vẫn có thể ở bên Thẩm Lê.

Chỉ một điểm này, đã cho cậu vô vàn lý do lưu luyến ở lại.

Cậu thấy Thẩm Lê không nói lời nào, khuôn mặt Thẩm Lê ngày càng khó nhìn, anh hỏi: “Cậu vui vẻ không? Tôi phải đi tù, đây là điều cậu đang mong chờ, tôi sẽ bị bố mẹ cậu bắt và tống vào tù. Ở đó, ở đó cả đời, cậu vui vẻ không? Vui vẻ sao?!”

“Không...Không...” Cậu không thể phát ra âm thanh, cổ họng khô khốc và khủng khiếp. Cậu đưa tay ra, muốn chạy lại chỗ anh, nhưng nơi cổ tay cậu vang lên tiếng sắt va chạm thanh thúy, sự trói buộc, chuỗi xích sắt.

Đôi mắt Thẩm Lê đỏ ngầu, có vài giọt nước mắt khiến tầm nhìn trở nên nhạt nhòa. Anh nhìn cậu, như thể cậu đã phản bội anh. Anh nói: “Cậu không xứng đáng ở bên tôi, cậu ích kỷ và kinh tởm, cậu không bao giờ có thể thay đổi, đây là bản chất của cậu, tôi hận cậu! Cậu đã phá hủy tôi! Cậu đã phá hủy cuộc sống của tôi!”

“Không....Tôi...” Thần trí cậu mơ màng, cảm giác trên mặt nóng bỏng, cậu muốn bác bỏ, cậu muốn giải thích, nhưng cậu không thể mở miệng. Thẩm Lê nói xong lập tức quay đầu, quyết tuyệt bước đi.

“Đừng đi...” Cậu kéo sợi xích kìm giữ cổ tay, nức nở hét lên với anh bằng giọng khàn khàn, bên tay truyền đến cảm giác đau nhói. Cậu nhìn xuống thấy cổ tay đầm máu, như thể phần thịt và xương ở cổ tay đã bị chặt đi, cậu đã thoát ra. Nhưng lúc này, Thẩm Lê đã trở về nhà, bước vào căn phòng kia, các loại giọng nói vui vẻ ồn ào bên tai, cậu không thể nghe rõ được bất cứ thứ gì.

Con người cậu đột nhiên trống to, vẻ mặt không thể tin được nhìn căn phòng đang bốc cháy, ngọn lửa rực lớn như một con quái vật, người cậu thích đang bị con quái vật đó dần dần nuốt chửng, nhưng cho dù cậu có kêu khóc, ngăn cản thế nào cũng không thể cứu anh.

“Thẩm Lê! Thẩm Lê!” Cậu kêu khóc muốn chạy tới, suy nghĩ rằng nếu có thể chết chung với anh thì càng tốt, cậu đã làm quá nhiều chuyện xấu xa, cậu không nên hại người nữa, cậu muốn dùng mạng mình chuộc tội.

Đột nhiên có một lòng bàn tay ấm áp phủ lên trán, mí mắt cậu nặng trĩu, hai mắt đầy nước mắt, cậu mơ hồ tỉnh dậy. Vừa mở mắt liền thấy Thẩm Lê mang nét mặt thần thờ không thay đổi ngồi bên mép giường, một tay đặt lên trán, nhìn cậu. Cậu tỉnh dậy, thấy Thẩm Lê dường như muốn nói gì đó, anh chưa kịp lên tiếng, Bạch Thiệu Lan đã ôm chặt lấy anh.

Bạch Thiệu Lan ôm chầm lấy anh, nỗi tuyệt vọng và nỗi buồn trong lòng cậu vẫn chưa tan biến. Ngay cả khi cơ thể anh ấm áp, còn sống, nhưng cậu vẫn có một cảm giác trống rỗng to lớn, như thể đây là một giấc mơ, anh chỉ là một bóng ma, và giây tiếp theo sẽ biến mất.

Cậu khóc, từ nức nở nghẹn ngào đến gào khóc, Thẩm Lê bị cậu ôm chặt bên tai đến nhức đầu, không đẩy cậu ra được, anh không thể làm gì khác ngoài việc cất cao giọng nghiêm nghị, nói: “Cậu làm gì thế!”

Bạch Thiệu Lan bị Thẩm Lê dọa sợ, nhưng vẫn không buông ra, tiếng khóc nhỏ lại, dứt quãng nói: “Tôi....nằm mơ....Anh muốn thả tôi đi....”

Ánh mắt Thẩm Lê rũ xuống, lạnh như băng nói: “Đây không phải điều cậu mong muốn sao.”

“Không phải....Không phải....” Bạch Thiệu Lan cố gắng áp chế sự bi thương nơi đáy lòng, hít mũi một cái, nói: “Tôi muốn....Tôi muốn ở bên cạnh anh.....Cho dù.....Cho dù ở chỗ này cũng được....”

Thẩm Lê kinh ngạc chớp mắt, sau đó không biết anh nghĩ tới điều gì, thái độ biến đổi, mím môi, nhìn cơ thể phát run của Bạch Thiệu Lan.

“Tại sao cậu lại muốn như vậy?”

Đầu óc Bạch Thiệu Lan có chút mơ hồ, không hiểu tại sao nghe cậu nói như vậy anh ta lại không nổi giận, dù trong lòng cậu cũng có chút vui sướng, cậu ngoan ngoãn trả lời: “Không biết, rất khó nói....Thật ra thì anh đối với tôi cũng không có ác, mặc dù lúc trước anh nói muốn cắt đầu lưỡi của tôi, nhưng anh cũng không làm hại tôi....Hơn nữa, tôi đúng là đáng chết, tôi phải chuộc tội, tôi lúc trước rất xấu xa....”

Thẩm Lê không muốn nghe cậu nói những lời này, có chút không kiên nhẫn hỏi: “Cậu thích tôi?”

Bạch Thiệu Lan cứng người lại, chậm rãi nói “ừ” một tiếng, ôm Thẩm Lê chặt hơn.

Điều này quả thật là thu hoạch ngoài ý muốn, Thẩm Lê không nghĩ tới người bị anh cầm tù cưỡng bức lại có thể nảy sinh tình cảm với anh, gạt bỏ mọi cảm xúc, anh thở dài, buông bỏ vấn đề, hỏi: “Tại sao không rửa sạch cơ thể đã ngủ? Cậu phát sốt rồi.”

Sốt...? Về mặt Bạch Thiệu Lan mờ mịt, nhưng quả thật đầu cậu rất đau, tứ chi mất sức, nghe Thẩm Lê nói xong, tự động nghĩ rằng Thẩm Lê quan tâm cậu, trong lòng có chút nháy nhót, nhỏ giọng nói: “Tôi không biết....Tôi cũng không biết tôi ngủ lúc nào....Tôi rất mệt mỏi, rất đau...”

Thẩm Lê lấy ra những viên thuốc trắng và nước trên bàn, đưa nó cho cậu. Anh nói nhẹ nhàng: “Uống đi, thuốc giảm sốt.”

Bạch Thiệu Lan nhận lấy thuốc, liếc nhìn Thẩm Lê, con người đen nhánh trong suốt, khuôn mặt đỏ ửng vì sốt, cả người có phần thuần khiết.

Nói một cách công bằng, cậu trông rất xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn và nét mặt rất thanh tú. Mặc dù đã bị tra tấn rất lâu, nhưng cậu vẫn trông rất ổn. Bị cậu quan sát như vậy, Thẩm Lê tránh mắt, quay mặt đi, không nói gì nữa.

Bạch Thiệu Lan chơi đùa, thủ đoạn, có tính cách xấu, nhưng không bao giờ thích bắt cứ ai, hoặc, giống như từ này, không bao giờ có trong từ điển của cậu. Cậu mê gái, lạm tình, nóng bỏng, chỉ có hoocmon, không cần thiết phải có tình cảm, vì vậy cậu không bao giờ biết, thích lại là một điều ngọt ngào và cay đắng đến vậy. Cậu nhìn vào khuôn mặt của Thẩm Lê, nhịp tim của cậu đập rất nhanh, những viên thuốc đắng tan chảy ở đầu lưỡi dường như rất ngọt ngào.

“Nếu....anh không muốn tôi đi, tôi sẽ không đi....” Cậu đặt cốc xuống và thấy cổ tay bị mài đến trầy da chảy máu, nhưng cậu không quan tâm. “Anh muốn tôi làm gì cũng được...Đây là tôi tự nguyện, là những gì tôi nợ anh....”

Cậu lại ôm anh. Lần này, Thẩm Lê không đẩy cậu ra, im lặng một lúc lâu, cậu nghe Thẩm Lê nói: “Trước đây.... là tôi đã sai, tôi không nên....”

Không nên cái gì, Thẩm Lê không nói tiếp, nhưng Bạch Thiệu Lan cũng hiểu đại khái. Dương vật của cậu thỉnh thoảng vẫn còn nhói đau, vô lực rũ xuống, không biết bao giờ mới có thể khôi phục. Đoạn trí nhớ kia quả thật rất đáng sợ, ít nhất khi nghĩ tới sắc mặt cậu liền tái nhợt. Nhưng cậu vẫn không muốn rời khỏi Thẩm Lê, ngày càng ôm chặt hơn.

“Chỉ cần anh....đừng phớt lờ tôi, anh muốn gì cũng được....Tôi thích anh, thật, tôi chưa bao giờ thích ai, anh là người đầu tiên. Tôi biết anh hận tôi, nhưng tôi chỉ muốn anh còn sống khỏe mạnh...đừng....đừng....”

Đừng giống như trong giấc mơ đó, bỏ rơi cậu.

Những lời này, cậu không nói ra, cậu đang tránh né giấc mơ đó, từ chối nhớ lại ngọn lửa như mãnh thú, cảm giác ngọt ngào lúc đó. Cậu dừng một chút, lẩm bẩm nói: “Chỉ cần anh còn sống....là tốt rồi....”

12. Chương 12

Editor: Di

Bọn họ đã từng quan hệ rất nhiều lần trên chiếc giường này, nhưng đây là lần đầu tiên họ ôn hòa nhã nhặn nằm bên nhau.

Bạch Thiệu Lan ôm anh, nhếch nhác, tiếp tục hôn. Thẩm Lê cũng không từ chối, mặc cho cậu hôn, thỉnh thoảng đầu lưỡi còn phối hợp dây dưa trên chóc cậu, cậu cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

“Tại sao anh...” Bạch Thiệu Lan nhìn anh bằng ánh mắt mộng lung, mang theo tình yêu, như người bị bỏ thuốc, chóng mặt. Cậu chưa kịp hỏi xong, Thẩm Lê liền nói: “Lát nữa tôi sẽ tìm cho cậu một bộ quần áo.”

Ánh mắt mộng lung lập tức thanh tỉnh, nhất định có chuyện khác thường, cậu kinh hoảng nhìn anh, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Tại sao đột nhiên....đột nhiên tôi muốn mặc quần áo? Anh muốn đuổi tôi đi sao?”

Thẩm Lê chớp mắt, con ngươi co rúm lại, rồi lại duỗi ra. Anh nói đơn giản: “Chẳng lẽ cậu muốn khóa thân sao? Hay là cậu có thói quen không mặc quần áo?”

Sắc mặt Bạch Thiệu Lan đỏ ửng lên, chột dạ, lớn tiếng phản bác: “Đương nhiên....Đương nhiên không phải! Tại vì.....anh đột nhiên đối xử tốt với tôi, tôi cảm thấy không quen....”

“Cậu không thích?” Vẻ mặt Thẩm Lê lạnh đi, đứng dậy, dường như muốn rời đi, Bạch Thiệu Lan lập tức ôm lấy anh.

“Không phải là không thích....” Cậu ôm rất chặt, cánh tay khẽ run, mặt vùi vào thắt lưng, giọng ử rử, “Tại tôi, tôi xin lỗi....Tôi biết anh không thích tôi, nhưng anh đối xử với tôi tốt như vậy, tôi có thể sẽ yêu anh....”

Cơ thể Thẩm Lê hơi cứng lại, đẩy hai cánh tay cậu ra, thấp giọng nói: “Tôi đi tìm quần áo cho cậu.” Rất nhanh, rời khỏi tầng hầm.

Bạch Thiệu Lan ngồi tại chỗ ngây ngốc một lúc, bị đẩy ra như vậy, nói không buồn là nói dối, nhưng mà như vậy cũng đã tốt lắm rồi, ít nhất Thẩm Lê cũng không chán ghét cậu, không phải sao?

Nghĩ tới đây, cậu không nhịn được tự giễu cười chính mình, thì ra, trước mặt người mình thích, bản thân lại trở nên rất hèn mọn. Cậu đã từng nghĩ rằng cậu sẽ không bao giờ có thể hiểu được sự chia ly, nhưng giờ cậu dường như hiểu được một chút, đó là cảm giác không thể kiểm soát được, chỉ cần có thể nhìn thấy anh, ở bên cạnh anh, tất cả cảm giác đau đớn bị thương đều biến mất, chỉ còn sự ngọt ngào khi đầu lưỡi chạm nhau.

Thẩm Lê thực sự đã đi lấy quần áo xuống. Đây là một bộ đồ thể thao mà anh từng mặc. Ở ngăn dưới cùng của tủ. Đối với anh thì hơi chật, có lẽ sẽ vừa với Bạch Thiệu Lan.

Bộ đồ thể thao xen lẫn giữa màu đỏ và trắng, bây giờ nó có hơi lỗi thời, phần trên là áo ngắn tay, phía dưới là quần thể thao. Bạch Thiệu Lan nhìn anh cầm bộ quần áo, vẻ mặt mong đợi, hỏi: “Nó có phải của anh không?”

Thẩm Lê gật đầu một cái, thấy đôi mắt cậu ngập tràn niềm vui. Trong lòng anh có chút phức tạp, cưỡng ép đem phần tình cảm này ép xuống. Có lẽ, sau khi hoàn thành phân đoạn trả thù cuối cùng, anh sẽ tha thứ cho cậu ta.

Đồ lót là mới, Bạch Thiệu Lan nhìn nó, kích thước không phù hợp, nhưng không sao. Mang theo tâm trạng vui sướng, cậu nhìn vào xiềng xích trên cơ thể mình.

Thẩm Lê hiểu ý cậu, không chút ngần ngại gỡ bỏ. Cậu hơi ngạc nhiên, cơ thể tự do, cậu thực sự tự do. Thứ xiềng xích trói buộc cậu cuối cùng đã được gỡ xuống, nhưng chính cậu lại tự cho trái tim mình một lớp xiềng xích, cam tâm tình nguyện bị nhốt ở đây, bị nhốt bên người Thẩm Lê.

Chất lượng quần áo rất tốt, cậu mặc vào nhìn rất đẹp mắt. Bạch Thiệu Lan không thấp, thân hình gầy gò khiến cậu nhìn có vẻ trẻ trung hơn. Với bộ đồ này, cậu trẻ trung như một sinh viên đại học bình thường. Cậu mặc quần áo tử tế vào, nhìn lên, thấy ánh mắt Thẩm Lê có vẻ ngạc nhiên, hài lòng. Cậu có chút bối rối, thấp giọng nói với khuôn mặt đỏ bừng: “Vừa....vừa mắt sao?”

Thẩm Lê gật đầu, nắm lấy tay cậu, tầm mắt có chút kinh ngạc nói: “Đi rửa mặt đi, tôi sẽ cạo râu cho cậu.”

Bạch Thiệu Lan ngơ ngác, không kịp phản ứng với những gì đã xảy ra. Cậu vẫn có chút không thoải mái khi Thẩm Lê đối xử với cậu tốt như vậy. Mặc dù rất vui, nhưng cậu cảm thấy rằng cậu không xứng đáng, áp lực và tội lỗi. Những cảm xúc phức tạp này vướng mắc, tranh chấp trong cơ thể cậu, có lẽ chỉ một chút nữa thôi mắt cậu sẽ lại đổ ừng ừng lên như sắp khóc.

Cậu chịu đựng cảm giác chua xót của mắt, đi đến vòi rửa mặt. Thẩm Lê cầm đồ bước tới, trên người anh vẫn mang một mùi hương rất dễ chịu – hương vị của riêng mình anh. Bạch Thiệu Lan ngược nhìn anh, để tay anh di chuyển trên khuôn mặt. Mũi chạm lam nguỉ mùi hương của riêng Thẩm Lê, gần như say.

Như vậy.....cũng rất tốt, nếu ngày nào cũng được như thế này, cậu rất sẵn lòng bị cầm tù. Dù sao, cậu cũng đã tự trói mình với người đàn ông này. Có thêm xiềng xích cũng không sao, chỉ cần có thể ở bên cạnh Thẩm Lê, cảm nhận tất cả những thống khổ, tuyệt vọng, động lòng, ngọt ngào, còn gì hơn như vậy nữa? Đủ rồi, thế là đủ, cậu cũng không dám cầu mong quá nhiều.

Cầm trở nên mịn màng và sạch sẽ, bàn tay của Thẩm Lê thỏa mãn vuốt ve viền cằm, đặt dao cạo râu lên kệ.

“Cậu có muốn ra ngoài không?” Thẩm Lê hỏi, đôi mắt anh lần đầu tiên có chút dịu dàng.

Bạch Thiệu Lan cảm thấy có gì đó không ổn. Cậu nhìn sắc mặt Thẩm Lê, không phát hiện sự khác thường, thử thăm dò, nói: “Không đi ra ngoài cũng được, chỉ cần anh ở....”

“Đi ra ngoài xem một chút đi.” Thẩm Lê nói, “Tôi có một bất ngờ cho cậu.”

Bạch Thiệu Lan nghĩ đến giấc mơ kia, rất giống, thật sự rất giống, giống đến mức khiến cho cậu hoảng sợ, cậu lui về phía sau, khoát tay cự tuyệt: “Không....Không cần, thật ra thì tôi có chút không quen....Ở đây rất tốt, tốt vô cùng....Tôi không muốn ra ngoài....”

Thẩm Lê nắm lấy cổ tay anh, mỉm cười dịu dàng hơn. Anh trông rất đẹp trai, nhưng lại vô hồn như một tác phẩm điêu khắc. Lúc này, đột nhiên cười lên, môi nhếch, đôi mắt hơi cong, cả người anh trong nháy mắt trở nên linh hoạt, rất đẹp. Bạch Thiệu Lan không kịp phản ứng với nụ cười rạng rỡ này, cổ tay chợt đau xót. Cậu bị Thẩm Lê cương quyết lôi đi.

“Anh làm gì....Làm gì? Tôi không muốn ra ngoài, tôi không muốn....”

Thẩm Lê phớt lờ cậu, dùng xích khóa một bên cổ tay cậu, nắm chặt lấy đầu xích còn lại lôi cậu về phía cửa.

Anh dùng lực rất mạnh, Bạch Thiệu Lan nhất thời không đủ khả năng để chạy thoát, ngay cả khi cổ tay bị mài rách da, cũng không thể tháo được lớp xiềng xích. Cậu chớp lấy bức tường trong vô vọng, để lại dấu vết trầy xước trên móng tay, cào đến mức móng tay chảy máu. Cậu nhìn khuôn mặt tươi cười của Thẩm Lê và cuối cùng hét lên: “Tôi không đi ra ngoài! Buông tôi ra! Thẩm Lê! Anh muốn đuổi tôi đi đúng không? Tôi không đi ra ngoài.....Cầu xin anh.....Tôi không muốn ra ngoài...”

Cửa mở ra.

Ánh sáng chiếu vào, không khí mát mẻ, khi cậu bước ra khỏi cánh cửa này, không ai có thể trói buộc cậu nữa, đây là một thế giới tự do. Tuy nhiên, cậu sắp phải đối mặt với những nỗi hoang mang và tuyệt vọng.

Thẩm Lê phớt lờ tất cả giấy giụa và khóc lóc của cậu. Anh dự đoán rằng chiếc xe cảnh sát sẽ đến sau vài phút nữa. Anh kéo Bạch Thiệu Lan đến một cái cây ở cổng, buộc đầu dây xích lên cột, rồi quay lại. Đối mặt với Bạch Thiệu Lan, người đang cố gắng phá vỡ xiềng xích.

“Cậu tự do.” Anh nói, “Tôi tha thứ cho cậu.”

Sau khi thấy được dáng vẻ tuyệt vọng của Bạch Thiệu Lan như anh mong muốn. Cổ tay Bạch Thiệu Lan vì giấy giụa mà máu tươi đầm đìa, dường như cậu không cảm thấy đau đớn, cậu đột nhiên nhào lên và ôm chặt lấy anh.

“Đừng đối xử với em như vậy! Cầu xin anh....Em yêu anh....Em yêu anh....Anh muốn làm gì, hãy mang em theo được không....”

Thẩm Lê cười nhạt một tiếng, dùng sức đẩy cậu ra, âm thanh còi báo động mơ hồ truyền đến, anh nhìn quần áo của mình bị sượt vài vết máu, vẫn như cũ, ôn nhu nói: “Cậu nên biết tôi đã không còn đường lui, từ lúc mang cậu đến đây, tôi đã quyết định đánh mất chính bản thân mình rồi....”

“Anh lo lắng ba mẹ em sẽ không bỏ qua cho anh sao? Không thành vấn đề! Không quan trọng! Em có thể nói với họ, họ rất yêu thương em....Anh sẽ không bị gì hết, anh đừng vứt bỏ em....đừng vứt bỏ em có được không...”

Thẩm Lê nhìn dáng vẻ của cậu, chỉ cảm thấy sự đè nén trong lòng bấy lâu nay đã biến mất. Trong suốt quá trình trả thù, cuối cùng anh cũng đã thấy nhẹ nhõm, anh sẽ không còn cảm thấy hối tiếc vì điều đó nữa, anh cũng sẽ không có bất kỳ sự oán giận nào đối với người đàn ông trước mặt. Anh hoàn toàn tự do, thực sự đã tự do rồi.

Anh đưa tay ra, cố gắng chạm vào tóc của Bạch Thiệu Lan, thấy cậu đang một mực đấu tranh để đến gần anh. Anh không thể làm gì khác ngoài thả tay xuống, an ủi cậu: “Tôi đã tha thứ cho cậu, tôi tin rằng tâm nguyện duy nhất của Tư Nhiên đó là cậu có thể bị trừng phạt. Cậu đã bị trừng phạt, tôi cũng không có ý nguyện gì, tôi sẽ rời đi..... “

“Đừng đi.....Đừng nói thế! Đừng đi! Em hại chết cô ấy! Em làm tổn thương cô ấy! Anh không thể tha thứ cho em, anh nên trừng phạt em cả đời, để em chuộc tội....” Bạch Thiệu Lan vừa nói vừa khóc, phẫn nộ vùng vẫy trong vô vọng, ngay cả khóe mắt của Thẩm Lê cậu cũng không thể chạm tới.

“Đây không phải là điều cậu muốn sao?” Thẩm Lê nghiêng đầu qua, hoàn toàn trùng khớp với giấc mơ của cậu, anh nói: “Ba mẹ cậu sẽ tới rất nhanh, chúng ta, coi như chưa từng quen biết.”

Ngọn lửa, là ngọn lửa trong giấc mơ của cậu, to lớn như mãnh thú, rực lửa, chiếu sáng vào đôi mắt cậu, cậu mơ hồ cảm nhận được nhiệt độ gay gắt. Cậu như mất đi tất cả giác quan, cậu cuối cùng cũng hiểu, nỗi đau mất người mình yêu, cũng là một trong những giai đoạn trả thù của Thẩm Lê, anh phải trải qua đau khổ như thế nào, anh muốn cậu phải chịu đựng toàn bộ nỗi đau đó.

Tiếng còi báo động chói tai, ánh sáng xen kẽ màu đỏ và màu xanh, khuôn mặt cha mẹ hoảng sợ và vụn vỡ, rất rõ ràng và mơ hồ. Cậu nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đã thiêu rụi cả ngôi nhà, tiếng người âm ỉ, ồn ào, trước mắt cậu tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

13. Chương 13

Editor: Di

Hành lang trống trải, tiếng giày cao gót vang lên từ xa, thanh lịch và mạnh mẽ, cuối cùng dừng lại trước cửa một phòng bệnh.

“Phu nhân...”

“Thiếu gia thế nào rồi?”

“Vẫn như vậy, sau khi thức dậy không nói một lời nào, bình thường chỉ mở to mắt ngẩn người, tôi có thử bắt chuyện mấy lần nhưng cậu ấy cũng không quan tâm, vẫn im lặng, cũng không ăn uống gì....Ngủ cũng không yên ổn, hình như là gặp ác mộng, khóc rất nhiều, kêu....kêu...”

“Kêu cái gì?”

“Thẩm Lê....Phu nhân, thiếu gia cứ kêu tên Thẩm Lê.”

Khuôn mặt người phụ nữ được trang điểm tinh xảo hiện ra vẻ sát ý, chớp mắt một cái, khôi phục lại bình tĩnh, nhìn chốt cửa, nhẹ giọng hỏi: “Có tìm thấy không?”

Người đàn ông cao lớn không có khí thế đứng trước mặt bà, trán toát mồ hôi. Anh ta khẳng khái nói: “Không.....thưa phu nhân, ngọn lửa đã phá hủy ngôi nhà, nhưng chúng tôi đã tìm kiếm cùng với cảnh sát, thậm chí....cũng đã tìm kiếm dưới tầng hầm, đều không có người...”

“Tiếp tục tìm!” Người phụ nữ đột nhiên lên giọng, cộng thêm hành lang quá trống trải lại thêm một phần khí thế, người đàn ông bị dọa sợ, cúi đầu không dám nói tiếp. “Nếu không tìm ra kẻ đã bắt cóc Bạch Thiệu Lan thì đám vô dụng các người cuốn sẵn chăn nệm chuẩn bị rút đi!”

“Vâng....vâng, thưa phu nhân, chúng tôi vẫn đang cố gắng tìm kiếm....”

“Tôi không quan tâm, tôi chỉ cần kết quả.” Cách tay trắng nòn mảnh khảnh để lên chốt cửa, híp mắt nói: “Nhiều nhất là nửa tháng nữa, bất kể dùng biện pháp gì, còn sống hay chỉ là một thi thể, mang kẻ tên Thẩm Lê đến trước mặt tôi, nếu không...”

Người phụ nữ không nói hết câu, chỉ khẽ hừ một tiếng, liền nở nụ cười dịu dàng bước vào phòng bệnh.

Người đàn ông đứng sau sợ đến nỗi toát mồ hôi, ngay khi hình bóng người phụ nữ biến mất trong tầm mắt, liền thả người xuống ghế, lấy tay che tim, một lúc lâu, tiếng nói nhẹ vô cùng vang lên: “Quá đáng sợ!”

....

“Cục cưng, con ăn một chút đi, con đã không ăn gì mấy ngày nay rồi.” Người đàn bà cầm một chén cháo, dịu dàng nhìn con trai tái nhợt gầy gò trên giường bệnh.

Bạch Thiệu Lan vẫn như mấy ngày trước, đôi mắt vô hồn, không nói lời nào, cũng không cử động, giống như đã bị cướp mất linh hồn, chỉ còn lại một cái xác.

“Ai...đều là lỗi của mẹ, không tìm thấy con sớm hơn, để con bị trói, bị hành hạ nhiều như vậy...” Người đàn bà vừa nói, hốc mắt đỏ ửng. Đối với Bạch Thiệu Lan bà cưng chiều để mặc cho cậu đi gây thù, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, nên có thể biết được lý do vì sao cậu lại bị bắt cóc, con trai bị cầm tù, biến thành như vậy, những ngày đó con trai gặp phải những chuyện gì bà không thể biết được! Bà sắp điên vì những suy đoán đáng sợ của mình rồi, mà Bạch Thiệu Lan lại không chịu nói bất kỳ điều gì.

Càng nghĩ, hốc mắt của bà lại càng đỏ hơn, bỏ chén cháo xuống, nghẹn ngào nói: “Con yên tâm, mẹ sẽ không tha thứ cho kẻ đã hại con, mẹ đã cho người đi tìm kiếm, trong căn nhà bị thiêu cháy đó không tìm thấy bất kỳ thi thể nào, kẻ đó...”

“Không có? Không có thi thể của anh ấy sao?!”

Bạch Thiệu Lan đang im lặng đột nhiên mở miệng, cổ họng cậu hơi khàn, cậu khó có thể nói thành tiếng, nhưng cảm xúc của cậu hiện tại rất kích động, cậu túm lấy tay bà, dùng lực rất mạnh khiến bà hơi hoang mang.

“Anh ấy không có chết! Anh ấy không có chết đúng không?! Anh ấy nhất định không chết, anh ấy chỉ muốn thoát khỏi con, anh ấy không có chết...”

Bà kịp phản ứng, khẽ vuốt mu bàn tay cậu, thử thăm dò, an ủi cậu: “Là không tìm được thi thể, cơ bản có thể xác nhận rằng hấn không chết, chỉ là không biết hấn đã trốn đi đâu...”

“Vậy có cho người đi kiếm không?!” Bạch Thiệu Lan vội vàng hỏi, rốt cuộc bà cũng ý thức được sự kích động thái quá của Bạch Thiệu Lan có chỗ không đúng.

“Đã cho người đi kiếm, nhưng con hãy bình tĩnh lại đã, đừng kích động, Thiệu Lan, hấn đã làm những gì đối với con? Con đừng sợ, nói cho mẹ, nếu hấn dám hành hạ, khinh thường con, mẹ lập tức cho người mang thi thể của hấn về!”

“Đừng! Mẹ đừng làm như vậy! Mẹ, anh...anh ấy không có tổn hại con, là con...con thích anh ấy, mẹ, con thích anh ấy...”

Những lời Bạch Thiệu Lan nói gần như làm rung chuyển cả đầu óc bà, con trai bà yêu một tên tội phạm? Vậy mà còn muốn bảo vệ hấn? Chuyện gì đã xảy ra...?

“Mẹ, đừng làm hại anh ấy, con mới là kẻ khốn kiếp! Con hại chết bạn gái của anh ấy, là Tần Tư Nhiên! Mẹ biết cô ấy không? Mẹ, là lỗi của con, nên cô ấy mới tự sát...”

Ánh mắt bà nhìn con trai như muốn khóc, lại nghe thấy Bạch Thiệu Lan nhắc đến cái tên đó, thân thể không kìm chế được chấn động một cái, ánh mắt sững sờ, như bị đâm trúng tim đen.

“Mẹ! Mẹ biết cô ấy...Mẹ biết cô ấy đúng không! Chính mẹ đã giấu diếm chuyện này nên con mới không biết? Mẹ đã làm những gì với cô ấy!”

“Con đừng kích động, Thiệu Lan...Thiệu Lan, mẹ vì muốn tốt cho con, con không cần biết những thứ này, con nghỉ ngơi một chút đi, được không?”

“Con không muốn nghỉ ngơi! Mẹ! Mẹ nói cho con biết, mẹ đã làm những gì! Nói cho con biết!”

“Mẹ...” Bà nhìn Thiệu Lan, không còn cách nào khác đành nói cho cậu biết, lời nói có chút không rành mạch: “Cũng không có gì...Cô ta muốn tố cáo con, mẹ biết được, dùng tiền để thỏa hiệp nhưng không được nên dùng chút thủ đoạn để chuyện này lắng xuống...ai biết...ai biết cô ta sẽ...”

Bạch Thiệu Lan nghe xong, ánh mắt dần trở nên ảm đạm. Chẳng trách, chẳng trách anh ấy lại hận cậu như vậy, nguồn gốc của mọi vấn đề vẫn là do cậu, nếu không phải do ham muốn của chính mình, cậu cũng sẽ không gây ra nhiều chuyện như vậy, tất cả là lỗi của cậu...

Thấy cậu sững sờ, bà vội vàng biện minh cho mình: “Mẹ không có làm chuyện gì quá đáng, chỉ uy hiếp một chút, đập vỡ một số đồ...”

“Mẹ...Mẹ đừng nói nữa...” Bạch Thiệu Lan lại nằm xuống, không tức giận. “Tất cả mọi chuyện đều do con, nếu không phải con..., cũng sẽ không...”

“Con nói ngu ngốc gì vậy, không phải tại con, đều do mẹ, mẹ đã không giải quyết mọi chuyện một cách triệt để...Con yên tâm, lần này mẹ nhất định sẽ tìm ra tên Thẩm Lê đó...”

“Mẹ! Đừng làm hại anh ấy!” Nghe được những lời có liên quan đến Thẩm Lê lại khiến cậu kích động. Bà lo lắng, khẽ ấn tay xoa dịu tâm trạng cho cậu, trấn an: “Được, được,...Mẹ sẽ không làm tổn thương hấn...”

“Nếu mẹ biết anh ấy ở đâu mẹ nhất định phải nói cho con! Nhất định phải nói cho con biết!”

“Được, mẹ sẽ nói cho con, con nên nghỉ ngơi trước đã, có được không? Mẹ...” Bà đang muốn nói thêm gì đó, liền nghe thấy tiếng điện thoại di động reo, nhìn Bạch Thiệu Lan một cái, thấy con trai đang nhìn bà chăm chăm, đáng vẻ như cậu nhất định phải nghe cuộc gọi này.

Bà gắng gượng nghe điện thoại, mở loa ngoài lên, giọng nam hùng hồn truyền tới.

“Phu nhân! Chúng tôi đã tra được tung tích của Thẩm Lê! Hấn đã xuất cảnh qua nước Pháp! Trước mắt đã tra được như vậy, chúng tôi đang...”

“Anh ấy ở đâu? Mau nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu?!” Không chờ người đàn ông nói xong, Bạch Thiệu Lan liền đoạt lấy điện thoại, khiến bà giật nảy mình. “Không cho phép các anh làm hại anh ấy! Đợi tôi! Tôi sẽ đi tìm anh ấy!”

“Vâng....Thiếu gia, chúng tôi không có làm hại anh ta, anh ta đang ở trong một thị trấn nhỏ, không bị thương chút nào....”

“Đưa tôi đi ngay bây giờ! Tôi sẽ đi ngay bây giờ!” Bạch Thiệu Lan vừa nói xong, ngay lập tức ra khỏi giường, khiến bà sợ hết hồn. Bà muốn ngăn, nhưng sức của Bạch Thiệu Lan hiện tại rất lớn, trong nhất thời bà không ngăn được, thấy cậu chạy ra ngoài, sợ hãi tới mức đến phòng trực bác sĩ lấy điện thoại gọi.

“Canh chừng thiếu gia, theo sát, đừng để cho nó xảy ra chuyện gì, biết không!”

Bên kia điện thoại lập tức phản ứng, lúc này bà mới yên lòng. Bác sĩ phòng trực nhẹ giọng hỏi: “Phu nhân, có cần chúng tôi cho người ngăn lại không?”

Vừa định đáp lời, bà lại nhớ đến dáng vẻ trầm lặng cứng đờ như chết của Bạch Thiệu Lan, dừng một chút, bà lắc đầu.

Chỉ cần con trai bà cảm thấy vui là được, bình thường trở lại, cho dù là đi tìm Thẩm Lê, bà cũng chấp nhận.....Chẳng qua, nếu như Thẩm Lê dám đối xử không tốt với con trai bà, bà nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta.

14. Chương 14

Editor: Di

Pháp, đất nước lãng mạn.

Thẩm Lê đeo một chiếc kính râm lớn và thông thả đi dạo trên phố. Anh luôn cảm thấy mấy ngày nay có điểm không đúng, giống như là đang bị ai đó nhìn chăm chăm vậy, nhưng khi anh quay đầu lại, mọi thứ đều bình thường, cũng không khác thường.

Anh là một người rất nhạy cảm, đặc biệt là đối với những loại chuyện như thế này, anh tin tưởng trực giác của mình. Kể từ khi đến đây, bắt đầu một cuộc sống mới, một lần nữa tìm được ý nghĩa để sống tiếp, ung dung, mỗi ngày đều trôi qua rất nhanh.

Cho nên....Chẳng lẽ anh đã bị phát hiện, có kẻ muốn phá hủy sự an yên của anh sao?

Anh đi tới một khúc quanh yên tĩnh không có người, chợt đối mặt với một người phụ nữ, đội chiếc mũ rất đẹp, da trắng, mắt xanh, môi đỏ với nụ cười đẹp, luôn nhìn anh chăm chăm.

Thẩm Lê hiểu ý, anh cũng rất thích ngoại hình của cô, vì vậy, khi sắp đi ngang qua, anh hỏi: “Không biết tôi có vinh hạnh mời em uống một ly không? Em rất đẹp.”

Người phụ nữ lập tức dừng lại, vô cùng tự nhiên khoác tay anh.

“Dĩ nhiên.”

Bọn họ nhìn nhau cười một tiếng, vừa mới chuẩn bị đi, Thẩm Lê nghe được phía sau lưng phát ra một loạt âm thanh. Anh nhanh chóng quay lưng lại, bước vài bước, nắm lấy một dáng người cao, gầy.

“Anh là ai! Tại sao lại theo dõi tôi....Là cậu?!” Anh nói được nửa chừng liền thấy rõ khuôn mặt của người này, đôi mắt mở to, nét mặt kinh ngạc.

Gương mặt rất xuất sắc, một người thanh niên rất đẹp.

Chính là Bạch Thiệu Lan.

“Sao cậu có thể tìm thấy tôi?” Anh hỏi. Không giống như trong quá khứ, không có cảm xúc trống rỗng trong giọng nói của anh, bối rối và phức tạp, nhưng không ghê tởm. Sự thù hận và khói mù luôn bao trùm anh từ lâu đã biến mất.

Hốc mắt Bạch Thiệu Lan đỏ ửng trong nháy mắt, cậu rất muốn nhào đến ôm anh, dùng sức hôn đôi môi đó. Nhưng cậu không dám. Cậu chỉ có thể chịu đựng sự chua xót trong hốc mắt, nhìn chằm chằm vào mũi giày, kìm nén sự kích động, thấp giọng nói: “Em đã nói rồi anh không thể vứt bỏ em....Em đã nói....em thích anh...”

Thẩm Lê nghe rất rõ những lời cậu nói, anh hơi nhú mày, trong lòng càng thêm phức tạp.

Quan hệ giữa bọn họ rất kỳ quái, không thể nói là người xa lạ, kẻ thù hoặc là bạn, những điều này không đủ để thể hiện rõ những gì đã xảy ra. Bọn họ đã từng làm tình, cũng rất tàn nhẫn, hung ác, tổn thương lẫn nhau. Bây giờ, anh không biết mình nên sử dụng loại cảm xúc nào để đối mặt với người mà anh đã trả thù.

“Anh đừng...anh đừng ở bên cô ấy...” Bạch Thiệu Lan ngẩng mặt lên, có một làn nước hơi gợn trong mắt cậu, đôi mắt cậu đỏ hơn, nhìn giống như một con chó bị chủ bỏ rơi.

Người phụ nữ nhìn bọn họ với ánh mắt kỳ lạ, cũng không thể hiểu bọn họ nói gì. Thẩm Lê nhìn cô một cái, lại nhìn Bạch Thiệu Lan, thở dài, mỉm cười xin lỗi, tiễn cô đi.

“Cho dù không ở bên cô ấy, nhưng chúng ta....tôi sẽ không ở bên cậu.”

“Không thành vấn đề! Em không vội! Em không ép buộc anh! Trước tiên hãy bắt đầu làm bạn bè? Hãy cho em một cơ hội, em không yêu cầu bất cứ điều gì....” Bạch Thiệu Lan nắm lấy tia hy vọng, kích động ngược mặt nhìn anh, ánh mắt vô cùng chân thành, nóng bỏng. “Em thật....thật sự rất thích anh, em muốn ở bên cạnh anh, anh muốn em làm gì cũng được, anh đừng từ chối em, có được không?”

Thẩm Lê suy nghĩ một chút, nói: “Quên đi, chúng ta nên bắt đầu lại, đừng để bị cuốn vào quá khứ, quên hết đi....”

“Tại sao lại không thể nhớ về quá khứ!” Bạch Thiệu Lan phản bác lại với đôi mắt đỏ, sau khi phản bác cậu nhận ra rằng giọng mình có chút chống đối, giọng nói ngay lập tức dịu lại, tiếp tục nói: “Anh nói rằng bắt đầu lại, vậy chúng ta sẽ bắt đầu lại. Em biết rằng lúc trước em rất tệ, nhưng em sẽ thay đổi. Anh cũng muốn thấy em thay đổi đúng không? Anh cũng hy vọng rằng trong tương lai em sẽ không còn làm hại mọi người nữa, phải không? Em đảm bảo sau này ngoài anh ra em sẽ không có quan hệ bất chính với bất kỳ ai.”

Thẩm Lê nhìn dáng vẻ này của cậu, biết rằng cho dù anh từ chối, Bạch Thiệu Lan cũng không từ bỏ. Anh thở dài, ngừng nói chuyện với cậu và đi về phía trước.

“Anh đồng ý sao?” Bạch Thiệu Lan bước nhanh đuổi theo anh, thấy nét mặt anh không biểu lộ sự bất mãn, dè dặt nói: “Anh không trả lời em thì coi như là anh đã đồng ý....Em đảm bảo sẽ không quấy rầy lúc anh làm việc, em rất ngoan cũng rất biết điều, anh muốn em làm gì cũng được....”

“Thẩm Lê dừng lại một chút, cau mày nói: “Cậu bây giờ rất ồn ào, tôi muốn cậu im lặng.”

Bạch Thiệu Lan im miệng, không dám nói tiếp nữa, vẫn nhìn anh bằng một đôi mắt đáng thương, như thể vẫn còn một ngàn lời muốn nói.

Thẩm Lê tiếp tục tiến về phía trước, Bạch Thiệu Lan cũng cố chấp đi theo. Sau một lúc, cậu không nhận được lại nói tiếp.

“Anh sống xa thật, anh có còn tiền không? Nếu anh không còn, em có thể cho anh. Nếu anh cần bất cứ điều gì, anh có thể nói với em....”

Thẩm Lê trợn mắt nhìn cậu, cậu sợ hãi im lặng, cúi đầu đi theo. Nhưng lần này cậu cũng không chịu đựng được bao lâu, giống như một người mẹ, muốn quan tâm anh, muốn có thêm thông tin về cuộc sống của anh bây giờ. Đối với tình cảm, cậu có hơi vụng về, cậu không hiểu, cũng không biết làm thế nào để cho đối phương vui vẻ, trước kia cậu chưa bao giờ làm những chuyện này. Bây giờ cậu giống như một cậu bé vừa đến tuổi thiếu niên, mới biết yêu, luống cuống lại có điểm tự ti, pha trộn với sự mơ hồ và hương vị phức tạp.

“Thật mà, anh muốn gì cũng được....”

“Tôi muốn cậu ngồi tù cậu cũng sẽ ngồi đúng không?” Thẩm Lê đột nhiên dừng lại, sắc mặt không thay đổi nói. Lời nói của Bạch Thiệu Lan hơi ngừng lại.

“Em...” Cậu nhìn Thẩm Lê, nắm chặt tay lại, thành khẩn nói: “Nếu như anh muốn, em sẽ nguyện ý vào tù ân hận, gia đình cũng không thể ngăn cản em được. Nhưng em sợ, nếu em không ở bên cạnh anh, rất nhanh, anh sẽ có người khác...”

Cậu muốn nói, nếu như anh hứa rằng anh sẽ không có người mới, cậu sẽ nguyện ý ngồi tù chuộc tội với Tần Tư Nhiên. Cậu cũng biết, cậu không có tư cách đưa ra yêu cầu như vậy với anh. Bây giờ cậu là người như thế nào? Có tư cách nói điều kiện gì chứ?

Ánh mắt Thẩm Lê nghiêm túc, rũ xuống, nhìn một hồi thấy cậu không có nói láo, trong lòng có chút bất lực. Anh chỉ thuận miệng nói ra, cũng không muốn cậu thực sự làm điều đó, với gia thế của Bạch gia, cho dù Bạch Thiệu Lan tự mình đi tự thú, cảnh sát cũng sẽ không tổng giam, bắt giữ cậu, cậu bất quá chỉ là một tiểu thiếu gia được cưng chiều, quyền lực thực sự vẫn nằm trong tay ba mẹ cậu, cậu căn bản không có quyền lựa chọn.

Thẩm Lê cũng không nói gì nữa, Bạch Thiệu Lan bị anh nhìn đến đỏ cả mặt, lắp bắp tiếp tục nói: “Em....Em không có nói dối...Em có thể đi tự thú, em chỉ sợ anh...”

“Đừng nói nữa.” Thẩm Lê quay đầu, tiếp tục đi về phía trước. “Nếu cậu muốn như vậy, làm sao tôi lại không thể thỏa mãn cậu? Bọn cảnh sát không quản được cậu, tôi quản.”

Hai mắt Bạch Thiệu Lan sáng lên, chưa kịp nói, liền nghe Thẩm Lê tiếp tục nói: “Nhà tù không nhất thiết phải ở một nơi cố định nào đó. Cậu muốn tôi ở bên cậu, có thể. Tôi sẽ trói cậu ở chỗ này, tôi tin rằng Tư Nhiên cũng không muốn thấy cậu lại tiếp tục hại người.”

“Anh giam em lại sao?”

“Cậu không muốn?”

“Không...không....em muốn, anh, anh giam em lại, cũng rất tốt...” Bạch Thiệu Lan nhanh chóng trả lời, tiếp tục bước theo anh. Một lúc sau, cậu dùng âm lượng chỉ mình mới có thể nghe được, nhỏ giọng nói: “Miễn là được ở bên anh, như thế nào cũng được...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giam-cam-nhan-tinh>